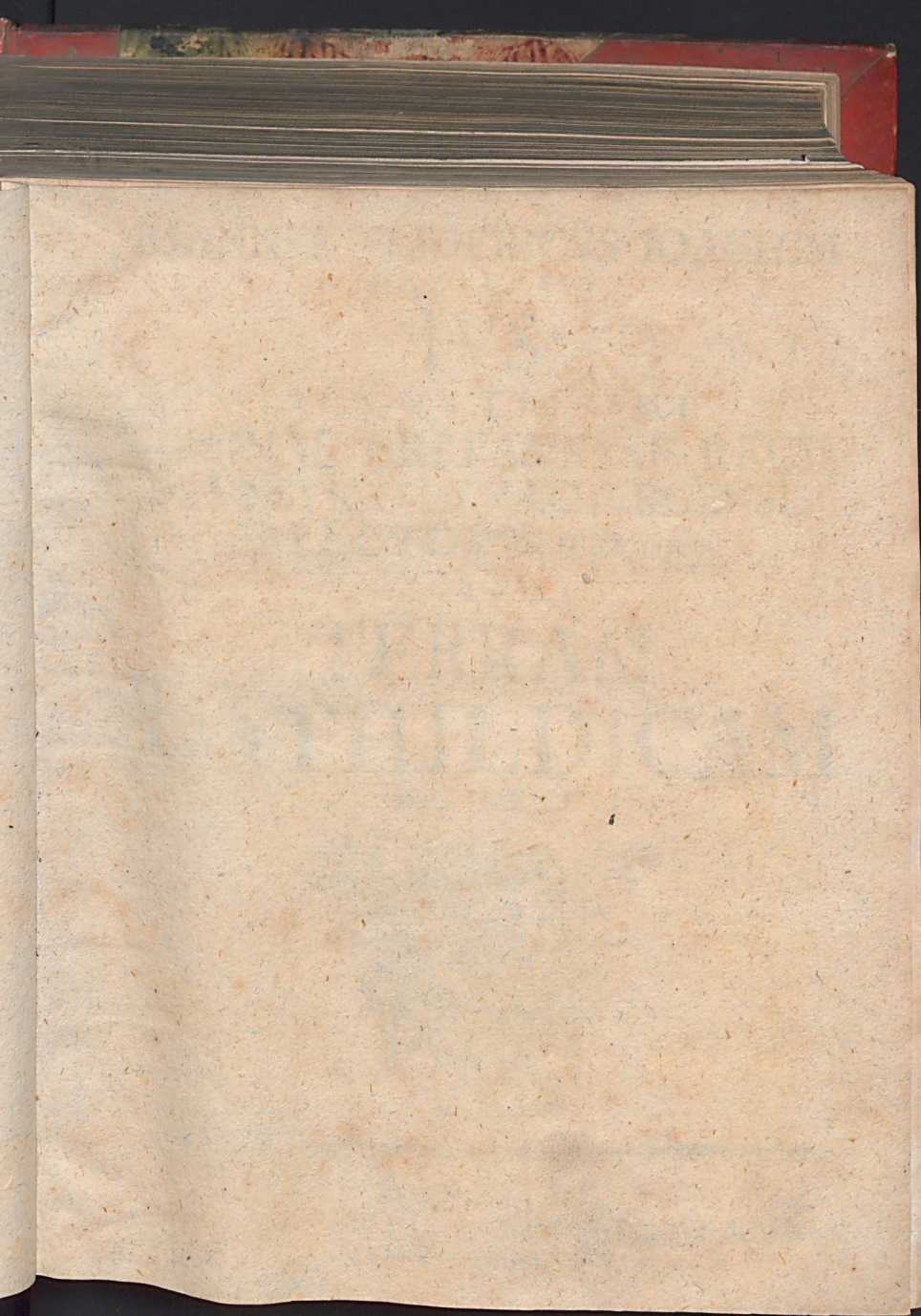
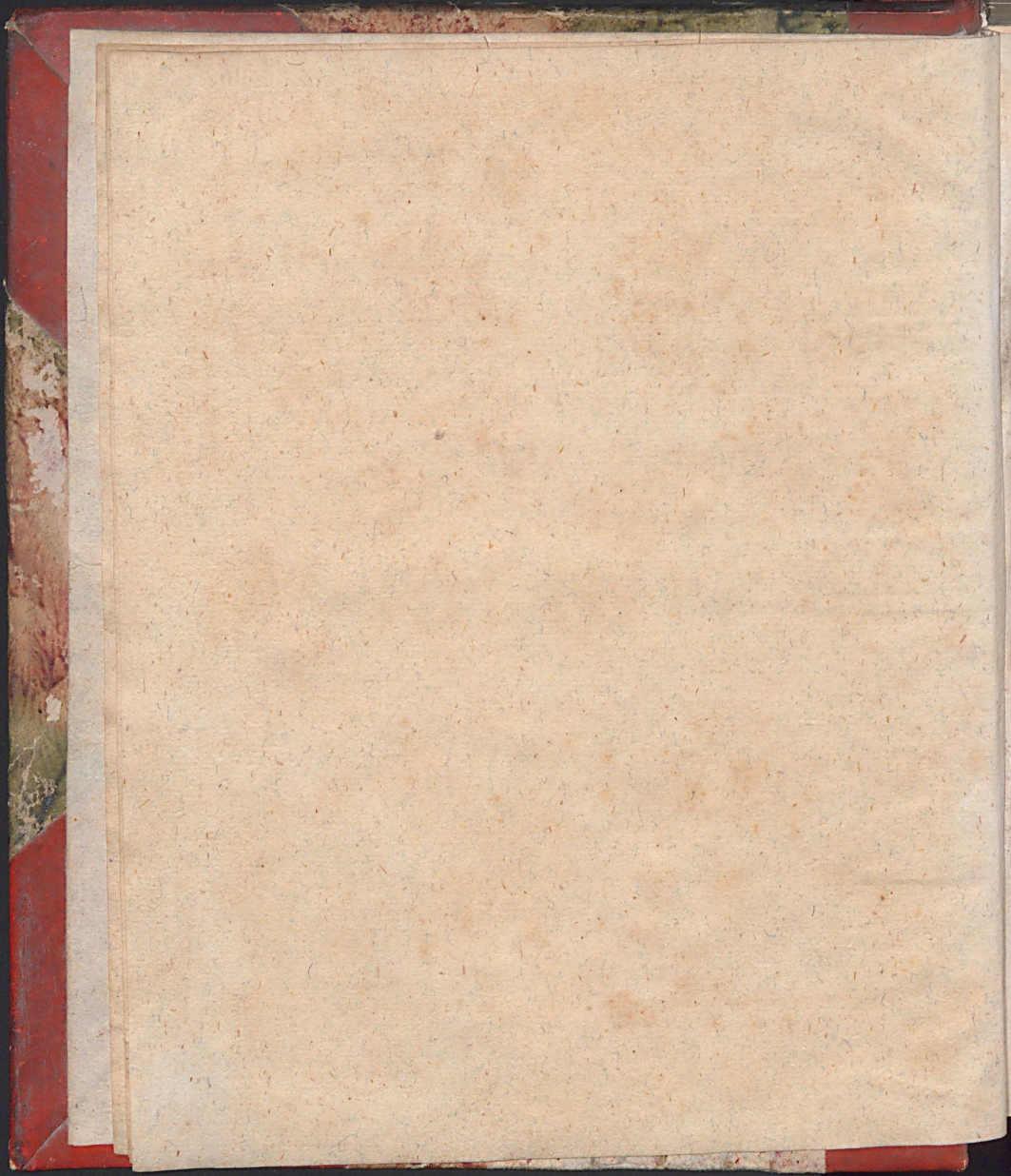

B. 138.
H.

Q. D. B. V. 9
DISPUTATIONIS
DE
POLONIA

NUNQUAM
TRIBUTARIA,
SECTIO V.

QUAM
ANNUENTE DIVINI NUMINIS
GRATIA,

IN
INCLYTO GEDANENSIVM ATHENÆO,
PRÆSIDE

DN. JOHANNE SCHULTZIO,

J. U. D. EJUS ET HISTOR. PROFESS. ORDIN.

NEC NON DICTI ATHENÆI INSPECTORE,

FAUTORE ET PRÆCEPTORE SUO

cō, quō par est, cultu atatem prosequendō,

IN AUDITORIO MAXIMO,

HORIS MATUTINIS,

D. XXIV. Septemb. A. R. S. M DC XCIII.

Placido Eruditorum Examine submittit publicè

DANIEL SCHRADER,

Gedanensis.

DANTISCI, Typis DAVIDIS FRIDERICI RHETII.

Summis in Patriam Meritis, inclytis
V I R I S
MAGNIFICIS, GENEROSIS, MAXI-
MEQUE STRENUIS
D O M I N I S,
DN. GABRIELI SCHUMANNO,
Reipublicæ Gedanensis Præconsuli, & p. t.
Pro-Præsidi Gravissimo,

DN. CHRISTIANO
SCHROEDERO,
Urbis Patriæ Præconsuli & Proto-Scho-
larchæ Venerando.

Nec non

CONSULTISSIMO, NOBILISSIMO,
AMPLISSIMOQUE,
DN. SALOMONI WAHL,
Dicafterii Primarii Assesfori dignissimo.

*Dominis, Patronis, Mæcenatibus, Ervergetis, Pa-
rentis b. m. loco suspiciendis, æternaque mentis
observantiâ colendis.*

Hoc quicquid est exigui speciminis historici, in benevo-
lentia obrinendæ ac conservandæ incitamen-
tum cum omnigenæ Prosperitatis voto offert

DANIEL SCHRADER, Gedanensis.

SECTIO V.
DE
POLONIA NUNQUAM
TRIBUTARIA

Serie Imperantium ducta.

A

Mieczeslao I. Christiano ad Casimirum I. ultimum illâ etate Regii Tituli possessorem; continuato simul ordine Imperatorum Romano-Germanicorum, ab Henrico I. Aucupe ad Henricum III. annexa quoq; temporis ratione ab A. 919. ad A. 1057.

§. I.

PAUCA quidem de rebus gestis *Zemoviti II. Zemoviti* Poloniæ Ducis tradunt Annales Polonici, *tempore nihil actum.*
Nullâ enim re aliâ clarior, quàm filio *Mieczeslao I. dicto*, non tam suâ quàm Posterorum virtute memoriam sui Posteritati reliquit. *An Mieczeslao I. et Henrici I. Imperatoris.*
Ast, cum in compilandâ Ducum Poloniæ Historiâ *Resp. neg.* studium mihi præfens non sit; ad pertexendam *(1) a silencio.* Argumenti propositi telam sufficere, Annorum, quibus Libertas Poloniæ tentata videtur, vindicata tamen simul, justam exhibuisse rationem. Incidunt verò hæc in tempora *Henrici I. Aucupis* fasces Imperii Romano-Germanici ab anno 919. ad annum 937. tenentis. Bella ab ipso cum vicinis Slavis gesta referunt Annales; Unde haud leve Liber-

Non Poloni Libertati Gentis nostræ imminet præjudiciû; ex-
ab Henrico ternâ tamen magis verborum specie, quam vero
devicti. & causæ nostræ adverso intellectu. *Regino* seu
 potius ejusdem Continuator scribit, *Henricum*
Sed alii Sla- istum stabiliendæ paci, & reprimendæ *Slavorum*
vi. *sevitia fortiter institisse.* Ad annum DCCCCXX.
 in Chronico libr. 2. pag. 74. & ad annum
Unecrani. DCCCCXXXIV. Eundem *Slavos*, qui *Unecrani*
 vocantur, *hostiliter invasisse & vicisse*, sibi que tri-
 butarios fecisse pag. 75. *Abbas Stadensis*
Bohemi. *Bohemia* ab Henrico *Tributarie factæ* meminit ad
 annum 920. folio 101. & pauld post ad annum se-
 quentem folio 102. *Henricus*, inquit, *Rex jam*
tum à Puero timens Deum. Et in ejus *misericordiâ*
totam habens fiduciam suam, *Ungros quidem multis*
 & *gravibus præliis triumphavit*, itemque *Bohemos*
Sorabi. & *Sorabos à prioribus Regibus domitos*, & cæte-
 ros *Sclavorum Populos unâ*, *grandi prælio ita*
percussit, ut *residui*, qui pauci remanserant & *Regi*
tributum & Deo Christianitatem ultrò promitterent
 Conveniunt hîc & rerum & verborum similitu-
 dine *Adamus Bremensis Historia Eccles. lib. 1.*
cap. 48. *Helmoldus Chron. Sclav. lib. 1. cap. 8.*
Obotritæ. *Lambertus vero Schaffnaburgensis* *Obotritos*
 tantum ab Henrico *subactos* refert ad annum 931. pag.
Delemincii, 155. *Ditmarus* in laudes *Henrici effusior*, regio-
Vitzi, Hevellis nes ab illo *Tributarias factas* has numerat; *Bohe-*
 & *Redaris.* *miam, Delemintiam, item Obotritos, Vitzos, Hevellos*

& Redarios lib. 1. pag. 6. Idem sentiunt, *Witichindus Corbejenfis Annalium lib. 1. pag. 639.* *Sigebertus Gemblacensis in Chronographia ad annum 921. A. 931. Abbas Urspergensis p. 213.* Et ex his recentiores fortè depromptâ texunt Historiâ. *Mutius nimirum, in Chron. Germania lib. 9. p. 96.* *Crantius Vandalia lib. 2. cap. 27.* *Curejus Annalium Silesie pag. 20.* & *fusus Fabricius de originibus Saxonie lib. 2. ad annum 918. pag. 102. Ad annum 928. p. 114.* id insuper addens, nullâ tamen Gentis nostræ injunâ p. 115. verb. *Contra Polonos Lusatium Marchionem Præfectum ad defendendos Germanie limites constitutum fuisse.* *Annales Poloniæ hic silent; & quæ ab Exteris metuebantur tela, non in Polonum, sed in alios Slavorum populos vibrata exhibuimus.*

§. II.

Ad Mieczeslai I. Christiani Res gestas vocat Ducum Poloniæ Series. Nominis istius variatio (2) ex confusione nominu Ducum variorû Slavicorum. vel ex errore scribarum, vel ex difficili Exterorum pronuntiatione orta, maximæ in Sclavorum Historiâ Confusionis fortè causâ existit; accedente insuper Superstitione, quâ nomina *Mieczeslaorum & Boleslaorum* boni auspicii ac Ominis fuisse credebantur; Ut & Bohemi & Poloni & reliqui Sclavi frequentius illo uterentur, observante id *Crantzio lib. 2. Vandalia cap. 29.* De Nominum Ergo istorum variatione quædam hic præmittenda erunt, scopo nostro haud exiguam lucem

cem collatura. Fuère inter Slavorum Reges & Duces famâ rerum gestarum celebres *Misico Mislui* (hîc litera. t. ex malè locatâ virgulâ literæ Polonicæ, î. quæ duritiè pronuntiandi requirit fortè inserta) *Mislao, Misica, Misizla, Misungus, Mieczeslaus*; quod ultimum nomen ob sui venustatem, Polonico foro donatum, idem est, quod *Laus Gladio parta*, surrogatum in Locum

Billungus & Misungus ii- Vocis *Misico* à Polonico *Mieszad* miscere derivatæ. Eadem fata Boleslai nomen expertum est, ut jam *Bogislai*, jam *Bolistai* jam *Boizlai* jam *Biozlani* sono exprimeretur. Nec sine ratione conijcere licet, *Bilungi* appellationem ex eâdem radice ortam, ob confimilem *Misungi* à *Mistao* deductionem. In hoc nominum Labyrintho, filo Ariadnæo, accuratâ nimirum rerum gestarum & temporum conciliatione opus est: quam quidem, an ipsi *obzgovoi* semper observaverint, meritò dubitare licet; ut scripta eorum in-

(3.) ob def- genuè mox tradenda, documento erunt. Sanè, sum inqui- ut difficilè præsentium Censuram esse, rectè judicandi in ve- cavit Vellejus Paterculus, ita facilis eorum est ritarem ve- & quasi præceps fides. Novis allicimur, & si rum exera- grata fuerint, iisdem applaudimus & in erroris se- rum præsen- quelam haud paucos trahimus. Sæpe res voti rium & dif- cum gestis commutantur, & plerumque in exter- ficilem Pa- ris præsentibus cœcutimus, vel adulatione, vel odio riorum ne- vel ignorantia Scriptoris decepti. Totò die giorum cen- docemur, quàm exigua Novellis ita dictis & ex suram. iisdem

iisdem compilatis Ephemeridibus fides sit habenda. Posteris id privilegii datum, ut ponderatâ probè variorum monumentorum authoritate, nec metu odii, nec spe gratiæ rem ingenuè tradere, & ut meruere rem debitam, omnibus respondere possint. Hæc Regum nostrorum initiis Reipublicæ fuit fors atque conditio. Altum de illis, ubi cum gloriâ res gestæ, silentium; iniqua judicia de actis nec laudem nec vituperium merentibus. Posteris debentur debiti Regibus Nostris decoris vindiciæ. *Ita nulla Virtus latet & Seneca judi- latuisse non ipsius est damnum. Veniet qui conditam, cio id confir. & seculi sui malignitate compressam, dies publicæ. manur. Paucis natus est, qui Populum atatis suæ cogitat. Multa annorum millia, multa populorum supervenient: ad illa respice, etiam si omnibus tecum viventibus silentium livor indixerit, venient, qui sine offensâ, sine gratiâ judicent. Si quod est pretium virtutis ex famâ, nec hoc interit: ad nos quidem nihil pertinebit posterorum sermo: tamen etiam non sentientes colet, ac frequentabis. Nulli non virtus & vivo, & mortuo, retulit gratiam: si modo illam bonâ secutus est fide, si se non exornavit & pinxit, sed idem fuit, sive ex denunciato videbatur, sive imperatus ac subitò. Nihil simulatio proficit, paucis imponit leviter extrinsecus inducta facies: Veritas in omnem partem sui semper eadem est. Quæ decipiunt nihil habent solidi. Tenue est mendacium: perlucet, si diligenter inspexeris. Judicio Senecæ Epist. 69, in fine.*

§. III.

Superstitem adhuc sisto *Henricum Aucupem, Mieczeslao* ætate illius à *Czemovito* Patre in societatem regiminis forte accepto. Cùm hõc nulla Imperatori bella intercessisse constat ;

(4.) *Mislaum* Ast *Mislaum* quendam *Obotritarum* Regem *Obotritarũ* Anno 931. ab Henrico defecisse, Hamburgum quidam *Dux* evertisse & vicina loca vastasse, ab Imperatore ab Henrico I. tandem repressum & eò adactum, ut cum gente devictus me suã ac sociis non tributum modò se pensurum, moratur. sed & Sacrum Baptismi lavacrum suscepturum polliceretur; ex *Annalibus* Slavicis & Germanicis perspicuè deduxit *Bangertus* in *Comment. Helnoldi* pag. 38. Exinde fortè ob Nominis similitudinem, & Christianæ religionis receptæ conditionem suspicioni locus esset ; *Mieczeslaum* sc. Polonum fuisse eundem, de quo hætenus tradi-

(5.) *In illo* ta, cùm & *Poloniæ* Scriptores fateantur *Mieczeslao* *Polonum* *Christianorum* *Mysteriis* *initia-* *venit cum* *rum* *fuisse* ; Quanquam tempus longius extendant, & rem gestam in annum Christi 965. collocent, teste *Cromero* *lib. 3. p. 46.* *Henrico* *Impe-* *ratore* jam ante 30. circiter annos è vitã crepto ostenditur.

§. IV.

Mieczeslai Sed graviora instant, quæ à *Conringio* opponuntur, libertati *Poloniæ* maximè adversa, eò-
etate, succedat que magis metuenda, quod testimoniis *scripto-*
rum *diversis* ferè munica proferantur. Quæ
I. II. III. de

de *Ottonum I. II. & III. Atque Henrici II. sancti* dicti, Bellis cum gente nostrâ gestis, eorumque successu & ductis de illâ Triumphis tradit. *Dithmari Episcopi Mersburgensis*, coævi auctoritate nituntur. Indulget illi nimum *Hartknochius d. L. 1. c. 2. §. 10.* agnoscens tributariam fuisse Poloniam, additâ tamen molli interpretatione: pensionem, nimirum, quam alter tributum nomine accipit & exigit, non continuò certum indicium esse subjectionis *p. 58.* *Curæus* in applausum sententiæ suæ dulcedine quâdam honoris insecutum pertrahere conatur *Lectorem*, dum Regno nostro societatem & subjectionem florente tunc Imperio, cui aliæ gentes nobilissimæ parebant, nihil esse ignominiosam judicat *Annales Siles. p. 34.*

Ad fontem verò ipsum jam accedamus, ex *Ditmario* quicquid præjudicii elici possit, pro eâ fide, quæ Historicum decet, producturi. Initium ipsi à *Venceslao & Boleslao Ducibus Bohemiae*, iisque fratribus; illum *Domino ac Regi* (hoc est Imperatori *Ottoni Primo*) *fidelem &* *Boleslao fratre nefarie occisum, tradit. lib. 2. Chronici pag. 18.* *Annales Bohemiæ* addunt, *Venceslao* tunc cum aliis Germaniæ Principibus Majestatem Cæsaream officiosè comiterque conservasse & *Ottonem* decus Regium eidem contulisse atque à tributo eum absolvisse, tandem *Boleslao Venceslai* fratricidam à Cæsare bellò petitum & armis eò adactum, ut pacem oraverit, eamque certis

Opponitur à Conringio Dithmarum scripsit coævum referens Polonos ab Otone I. devictos.

Admittit id Hartknoch cum molli interpretatione.

Curæum subjectionem Polonorum in gloriam vertit.

Excerpta à Dithmario ingenue traduntur.

Bohemi ab Otone I. devicti.

certis legibus impetraverit, Dubravii testimonio
lib. 4. p. 37. lib. 5. p. 40. & 41. Pergit Dithmarus:

Item Luzici, Selpuli, Misico quidam, Selibur & Mistui, Ducees Slavorū. Gero Orientalium Marchio Lusizi & Selpuli Misiconem quoque cum sibi subjectis imperiali subdidit ditioni. Herimannus Dux Seliburem & Mistui- cum suis Imperatori Tributarios fecit lib. 2. pag. 25. Interea Udo Venerabilis Marchio Misiconem

Misico ad Variam usq; tributarius factus. Imperatori fidelem, tributumq; usq; Varta fluvium solventem, exercitu petivit collecto. Ad cuius auxilium pater meus Comes Sigefridus tum juvenis, nec dumque conjugali sociatus amore, venit solum cum suis, & in die Sancti Johannis Baptiste adversus eum pugnantes, primoque vincentes a fratre ejusdem Cideburo, exceptis tantum comitibus prefatis, omnes optimi milites interfecti oppetierunt in loco, qui vocatur Cidini. Hac de fama miserabili Imperator turbatus de Italiā Nuncios misit precipientes Udoni atque Misiconi, si gratiam suimet habere voluissent, usque dum ipse veniens causam discuteret, in pace permanerent. lib. 2. pag. 35. — Porro; Huc

Misico & Boleslaw, co-ram Impera- toris causam agunt. (Quedlimburgum) scilicet Misico & Boleslaw (Quedlimburgum) scilicet Misico & Boleslaw ram Imperatoris edicto cum omnibus Regni totius Primariis, consummatisq; pacifice cun- suam agunt. His ditati muneribus magnis reversi sunt ad sua la- tantes. p. 36. Quis jam ille Misico fuerit, ut con-

Quis ille Misico? Dithmarus haftenus nihil certi determinat, nisi quod lib. 4. p. 89. Misiconem quendam Pole- niorum Ducem Inclytum appellet lib. 4. p. 89. Eun-

Eundem *Misiconem* (vel ex conjecturâ ipsius, *An idem, qui* vel recentiorum Historicorum) *Boleslai Patrem, vi-* postea Pole-
vente egregio Hudone, domum, in quâ cum esse sciebat, ziorum Dux
crusinatum intrâsse, vel eo assurgente nunquam præ- appellatur.
sumpsisse sedere, & tributarium semper fuisse, tradit. Obj. 1. a no-
lib. 5. pag. 109. Convenire videtur, rerum gesta- minis simili-
 rum similitudo; matrimonium scilicet *Misiconis* tudine.
 cum *Dombravâ*, *Boleslai Bohemiæ Ducis Filiâ* Obj. 2. a re-
 (vel etiam agnatâ) & succedens *Misiconis*, *Domb-* rum gestarû
bravæ instinctu ac solertiâ, ad Christianam reli- convenien-
 gionem conversio: ut ex eodem loco *Dithmari* tia.
pag. 89. constat. Polonicis æque ac Bohemicis
 Scriptoribus utrumque in Historiâ *Mieczeslai Po-* Obj. 3. à Po-
 loni observantibus. Ut videre est in *Crome-* lonorû Scri-
ro lib. 2. p. 46. & Dubravio lib. 5. p. 41. ptorum com-
 fessione.

§. V.

Hæc sparsim à *Dithmaro* interjecta, non ha-
 bitâ temporis & expressæ ab illo semper regionis
 ratione, aded, ur *Misiconis* nomine jam Polo-
 num, jam Bohemum, aut alium fortè *Gentis Sla-*
vicæ Ducem intellexerit. Sanè si antiquiora
 evolvamus monumenta, luculenter constabit,
Misiconem istum non Polonorum sed Slavorum,
 qui *Liucaviki* vocantur, fuisse Regem. *Witi-*
chindus Corbejensis enim, Scriptor ipso *Dithmaro*
 (qui sub *Ottone II.* anno circiter 976. natus est, ipse
 nativitatæ suæ testis lib. 3. p. 49.) Antiquior & *Ot-*
tonis I. Imperatoris scriptor Coævus (ut id patet
 ex libris ejus ad *Mechtildam Ottonis I. filiam,* osten-
 dentibus Duce fuisse.

Resp.
 (1) *Tucer-*
sum, quem
Misiconem
Dithmarus
intellexerit.
 (2.) anti-
 quiora mo-
 numenta re-
 ferunt, *Mis-*
iconem hunc
non Polono-
rum sed Liu-
cavicorum
 Duce fuisse.

dentibus idem Trithemio ad annum 952. & Henrico Maebomio in Vitâ Witichindi) disertis verbis refert: *Miscam* Regem, cujus potestatis erant Slavi, qui dicuntur *Liucaviki* duabus vicibus superatum, fratremque ejus interfectum & prædam magnam ab eò extortam; devictos quoque à Gerone Præfide Slavos, qui dicuntur *Lusci*, & ad ultimam servitutem coactos, *Seliborem* & *Mistharum* ab Herimanno Duce subactos. — Eundem *Miscam* paulo post scribit, *Amicum* Imperatoris factum & instictu *Vigmanni* à Slavis, qui dicuntur *VuLoimi* bellò lacescitum, sed *Boleslai* Regis Bohemorum Generi sui auxilio adjutum, *Vigmannum* superasse &

(3.) conve- Imperio Romano fidelem semper mansisse. lib. 3. anna-
nit accurata lium pag. 660. & 661. Hæc memoriæ tradidit Witi-
rerum gesta- chindus testis Coævus, in describendis rebus per-
rum simili- spiciuus, ingenuus, atq; ita omni exceptione major.
tudo. Res vero ipsa loquitur: *Miscam* Witichindo di-
ctum eundè esse, qui à Dithmaro *Misico* appella-
tur. Inest enim voci utriq; tanta similitudo, ut le-
ni tantùm literæ a. in o. inflexione accedente, nec
ovû ovo similis esse dixeris. Distinctus hic *Misica*
à *Mistui*: Victus ille à Gerone Præfide; gener *Boleslai*
Ducis Bohemiæ factus (ex conjugio *Dombra-
væ*.) Amicus tandem Imperatoris salutatus. *Quæ
major nominum ac rerum convenientia?* In *Licicavico-
rum* appellatione tanquàm in scirpo
nodus quæreretur, facili tamen conatu solven-
dus, cum ipsa nominum disparitas non eundem
sed diversos fuisse populos, *Polonos* & *Licicavico*
lucu

NUNQUAM TRIBUTARIA. IIO

luculenter ostendat. Non ignotam fuisse Polonorum appellationem, supra evictum; Nec ullus Scriptorum eandem ex utrisque gentem constituere ausus est. Quas verò sedes *Luticavici* tenuerint, non convenit inter Commentatores Historiæ Slavicæ. *Hartknochius* eos in hodiernâ Lusatia collocat *lib. 1. c. 1. thesi ultima*. *Bangertus*, etsi in opinione sua trahatur ab *Hartknochio*, diversum sentire videtur, dum Soravos in hodiernâ Lusatiorum regione habitasse demonstrare conatur *pag. 11*. *Reinerus Reineccius* Lusatos olim Lucicos dictos fuisse, non sine fundamento conjicit *in appendice 1. Chronic. slav. pag. 218*. Hisce conjecturis nostram addere liceat; Luzikavicos Gentem vel ex duabus compositam fuisse, nempe ex Luzicis ac Vilcis; quales olim fuere Celtiberi, populus ex Celtis & Tiberis conflatus, vel conjunctim Lutikavicos dictos, ex ignorantia Synonymorum; cum Luzicii & Wilci eadem gens sint, diversis tantum nominibus insignita. Quicumque tandem fuerint, Polonos tamen non fuisse eosdem sufficienter evictum, fatente ipso *Henrico Meibomio* *in Notis ad Vitichindum. pag. 700. in fine*, ubi eundem esse Misicam Lucicavicum Regem adstruit, qui *Dithmaro Misico* dicitur. Ad confusionem ex consimili Imperantium appellatione ortam diluendam vocat materiam series. Imbelle in solâ vocum similitudine patrocinium quaeri, sectione 4. ostensum; accedente *Witichindi* sententia litis in hoc argumento motæ decisoria. Imò ex aliis Historiæ Slavicæ commentatoribus mox patebit;

Quinam fuerint populi Licitavici, exponitur.

(4.) accedente Meibomio interpretati- one ad locum Witichindi.

tebit; *Bohemos, Obotritos, Vagrios & alios Slavos*, quibus Duces *Misiconum* nominibus fortè insigniti præfuere, ab *Ottone primo* devictos & tributarios redditos. Altum interim de Polonorum subjectione silentium, aut fortè res à Polonis cum gloriâ gestæ silentio dissimulatæ.

(f.) Varii *Helmoldum* accuratissimum in Historiâ Slavorum scriptorem perspicuè differentem primùm audiamus: *Fortissimus*, inquit ille, *Otto Rex* convocavit Exercitum ad subjugandos Slavorum rebelles, Duces, qui-
 bus bella sue deinceps virtute constrinxit, ut tributum & Christianitatem pro vitâ simul & patriâ, libenter offerrent victori, baptizatusque est totus gentilium populus: *Ecclesie in Slavoniâ tunc primum constructe*. L. 1. Chron. Slav. c. 9. n. 8. Eandem rem iisdem ferè verbis traditam videre licet in *Adamo Bremenensi* L. 2. c. 2. & *Abbate Stadensi* ad A. 948. *Paulo Langio Cygneo* in *Chronic. Citizenensi* p. 756. num. 40. Jungendus dictis Authoribus *Continuator Reginonis*, (quem ætate *Ottonis I. & II.* fortè vixisse finis annaliû ejus innuit; id quod etiam inde elicitur, quod *Geronem Ottonis I.* Ducem belli, sui temporis optimû Principè vocet ad A. 965.) *Dithmaro* coævus, qui Slavorum primo ab *Ottone* devictorû sæpe meminit ad annum 954. 959. 960. 963. Specialius verò Bohemorû Slavorum mentionem injicit ad annum 950. scribens: *Boleslaum Bohemorum Principem Imperatori rebellantem victum & per omnia istius ditioni subditum fuisse.*

isse. Polonorum acta silentio prætermiffa argu-
mento sunt, aut nulla illis cum Imperio Germa-
nico intercessiffe bella; aut minori cum Impera-
torum gloriâ gesta fuiffè. De eodem Boleslao Fra-
tridica ab Ottone superato refert. *Sigebertus*
Gemblacensis ad annum 938. 941. 950. Ad
annum verò 958. Slavos à *Vigmanno* adver-
sum Imperatorem excitatos, repressos tandem,
occiso illorum Regulo tradit. Quem *Vigman-*
num ad Slavos non Polonos transiffè constat ex
Dithmaro lib. 2. p. 25. Cum Polonorum Ducem
Mificonem occifum fuiffè ex nullis annalibus
ostendi possit. Pergit *Sigebertus*: *Vigmannum*
nempe contra *Ottonem Rebellem* à *Mifachâ*
Slavorum Regulo Imperatoris amico peremptum
ad annum 967. p. 585. Cum *Sigeberto* conve-
niunt Author *Magni Chronici Belgici pag. 78. nu-*
mero 33. *Viterbiensis* relatio eodem tendit *P.*
17. p. 475. *Fabricius* *Mificonem* hunc Bohemiæ
Ducem fuiffè vult, & *Ottonis III.* auxilio fre-
tum cum fratre sub *Boleslao* Bella gefiffè scribit
lib. 2. Originum Saxonicarum p. 216. & sequentibus.
eundemque *Mificonem* intellexiffè credendus est,
qui *Dithmaro* *Cliens* *Ottonis III.* eique fidelis
dicitur *L. 4. p. 67.* Porro termini extensæ *Hen-*
rici Aucupis & *Ottonis I.* in Slavorum regionem
potentiæ indicio sunt, in Poloniam usque hanc
Imperatorum bigam nunquam penetrâsse;
Nam illos tantum populos Slavos Rebelles ab
Ottone primo subactos, quos pater ejus *Henricus*

(6.) à ter-
minis exten-
sæ Imperato-
rum in Sla-
vorum ditio-
nes non verâ
Polonicas

Q 3

Domue-
potensie.

domuerat, tradunt annales. Ab Henrico verò, qui Slavorum populi domiti fuerint, *f. 1. & 2.* fufius ostenfum. Nec eft, quod Conringius tantopere urgeat ex *Dithmaro pag. 22. lib. 2. Mificonem nempe Imperatori fidelem tributumq; usque Vurta fluvium folviffe.* Hæc, addit Conringius, ni fallor, ita accipienda funt: Tributariam tum fuiffe omnem Mificonis Regionem ad Vartham usque à Bohemiæ & Lufatiæ finibus *p. 239.* Simus verò & hic liberales cedendo Conringii conjecturæ; etfi Dithmarus non exprimat, quis nam ille Mifico fuerit; frustra tamen præjudicium Poloniæ libertati adverfum ex eo elicere conatur. Etfi enim negari non poffit, Vurtham fluvium ortum suum debere Poloniæ Minori & paulò post per Majorem Poloniam fluere; docent tamè Geographici Scriptores & experientia testis, eundem fluvium prope Cüstrinum Arcem in Marchiâ Brandenburgensi sese in Oderam exonerare. In qua Marchiâ Brandenburgensi non Polonos sed reliquos Slavos, Herulos, Leubufios, Wilinos, Stoderanos, Brezanos cum multis aliis confedisse, Helmoldi testimonio adstruit Reinerus Reineccius *dicto loco in Appendice pag. 219.* Non ergò in Poloniam, sed ad Poloniæ fines protensa Imperatorum arma fuère, aliumque Mificonem non ex Polonis sed Slaviciis ducibus ortum, in illo tractu à Bohemiæ & Lufatiæ finibus usq; ad Confluxum Oderæ & Varthæ imperantem, ab Imperatoribus dictis tributarium factum sequi oportet. Nimum

*An acicola
Vurta fluvii
Poloniæ fue-
re?*

um verò sibi tribuit, *Haggecus*, qui *Mieczeslaus* Polonum, vivente adhuc *Boleslao Pio* Bohemorum Duce, *Dambrovca* fratre, anno Christi 994. crebris incurfionibus Bohemiam tum vastâsse & sexto demum anno post à *Boleslao* tertio Bohemiæ Duce repressum, *Cracoviâ* & maxima Poloniæ parte tandem exutum memorat. Erroris sanè non exigui in malè locatò temporis ordine rectè arguitur & convincitur à *Cromero lib. 3. p. 50.* Tandem jus illud Majestatis circa sacra, cujus vim *Mieczeslaus Primus* Christianus exeruit, in exstructis templis, constitutis collegiis sacris, erectis Episcopatibus, firmum atque inconcussum argumentum est Supremi illius per Poloniam dominatus, ut id post alios *Curæus tradit in annalibus silesia pag. 30. & 31.* Sanè, si in Poloniam usque Imperium Ottonis extensum fuisset, Ecclesiæ quoque ab illò jure Victoris constitutæ fuissent, prout in reliquis Slavorum regionibus ab Imperatoribus Ecclesias Deo dicatas & certis juribus ac privilegiis ornatus, legibus etiam adstrictas fuisse, memorant Historiæ Slavicæ Scriptores.

§. VI.

Cœterum quò augustiorem posteris suis principatum relinqueret *Mieczeslaus*, hortante senatu, *Lampertum* *Cracoviensem* Archiepiscopum sive Episcopum, virum doctum & eloquentem, oratorem mittit ad *Benedictum* ejus nominis Septimum

Refutatur Haggecus Poloniæ adversus convictus ignorantia in Chronologia.

(7.) à jure Majestatis circa sacra quod à Mieczeslao & non ab Imperatoribus in Polonia exercitum.

An quod petierit a Pontifice coronâ Mieczeslaus, ideo Sedi Romanæ tributarium factum.

mum Pontificem maximum, ut regium diadema
 sibi mitteret, regemque Polonorum se & posteros
 suos esse juberet. Quo tempore etiam Step-
 hanus Geisz filius, post defunctum patrem Ungariæ
 princeps, eadem de re suum miserat. Atque ille
 quidem impetravit: quanquam Ungari vulgo
 crediderunt ab Angelo cælitus ei diadema esse
 impositum: Nostro negatum est, vel quod de
 morte ejus nunciatum esset, vel quod differre
 eam rem Pontifex divino oraculo juberetur: ed
 quod Poloni venationibus, rapinis ac cædibus
 mutuis dediti, duri & immanes, contumeliosi &
 asperi adversus tenuiores atque subditos minùs
 castè religionem colere dicerentur. Hæc ex
 Cromero deprompta relatio præjudicium liberta-
 tis amissæ inferre genti nostræ, eamque Ecclesiæ
 Romanæ fiduciarium reddere videtur; Verum
 cum hic non conveniant Germaniæ Scripto-
 res cum Polonis, in admittendâ rei gestæ veri-
 tate; Conringio dissensus istius rationem præ-
 bente *his verbis*: Baronius ad annum 1000.
 n. 18. ex historiâ Romualdi à Petro Damiano de-
 scriptâ præclare notat, Bolislaum à Romano Pon-
 tifice coronam sibi petiisse, sed fuisse impeditum
 ab Henrico Cæsare; rectè hinc colligens, ab Ot-
 tone III. Bolislaum illum regium titulum non
 obtinuisse. Cartuitus Hungarus in vita S. Ste-
 phani narrat, annò Regni quartò Stephanum
 Roma coronam adeptum, quæ Misicæ Polono
 erat destinata. Incidit autem ille quartus annus
 in Christi millesimum; adeoque si vera esset Car-
 tuiti

rui narratio, vel hinc apparet fabulæ illius de donato ab Ottone Regio titulo vanitas. Sed etiam illam fabulosam esse, patet ex eo, quod Misicam Polonum in tempora illa referat, qui jam dudum erat mortuus, rerum jam potente per annos complures Bolislao filio. p. 241. Nullâ hîc necessitate adstringimur, ad vindicandâ à vano libertatis amittendæ metu Poloniam. Aptior ergo quæstioni huic ventilandæ patebit campus; in historiâ Boleslai Audacis & successorum ejus. Polonis æque ac exteris Scriptoribus in idem tunc ferè consensuris.

S. VII.

Ottone M. excepit Otto II. superstitè adhuc An ab Ottone II. Poloniam jus armis tentatū fuerit, non exprimit Conringius. Silentio tamen præterire non possum ea, quæ in præjudicium argumenti præsentis tradere videntur annales. Dithmarus, Boleslaum Bohemia Ducem & Mislui Obotritarum Ducem ab Ottone II. devictos, refert. L. 3. p. 49. & 57. In reliquis annalium libris parcius de Ottone II. bellis intestinis & externis distracto memoratur. Fabricium ergò omnium nomine hîc surrogemus, qui Misiconem Poloniæ Ducem cum Boleslao Boëmo in Imperium conspirasse refert. Belli verò cum Polonis gesti historiam non perterrit L. 2. ad Annum 980. Forte sui immemor Misiconem hunc, Miscovium Ducem Obotritarum

R

tarum

tarum appellat, eumque Imperatori turbas cientem *A. 982.* repressum tandem, scribit. *ibid. p. 199. 200.* *Gobelinus Persona* eundem *Miscorivium* Ducem Obotritarum *Meistovi* nominat, coeterum in relatione facti cum Fabricio conveniens. An verò Hic ipse Dux Obotritarum terram regio Imperio tenuerit, ut vult *Bangertus p. 30.* dubitare liceret: sed viderit is, quem secutus est, Authorem. Ita nominum & rerum gestarum incertitudine historia præsens laborat.

S. VIII.

A. 984.

Ottonem III. sistit series Imperatorum, in cuius Historiâ fidem meretur *Dithmarus*, iudicio *Conringii* non iniquo, Author penè ἀυτόπτης. Verùm nihil ibi reperias, quo iacturam patiat *Libertas Polona.* Et quanquàm pauca ex illo ur-
geat *Conringius*, plura excerpere libuit, ut evi-
denter constet, *Polonos* (si per eos veram gen-
tem intellexit, non *Polavos aut Obotritas aut aliam*
gentem Slavicam) non subiectos fuisse ab Impe-
ratore, sed maximum *Ottoni III.* fuisse terrorem.

An Ottonis
III. etate Po-
loni Imperio
Rom. Germ.
tributarii
facti.

Miseconis meminit adhuc D. Author L. IV. Eum
nempe & *Mistui* & *Boleslâi* Duces cum cæteris in-
effabilibus confluisse, auxiliû sibi deinceps, ut Regi ac
Dithmarus de *Damino* cum juramētis affirmâtes: Accessisse ad Hen-
ricum *Ottonis III.* Tutorem, regni que simul
usurpatorem p. 63. & 64. Eundem *Henricum*
genii præsen- *Boleslâi* amicitia & armis fretum fuisse p. 66. tan-
dem

dem pace composita inter Ottonem & Henricum Boleslaus & Mifco cum suis ad Imperatorem perveniunt. Omnibus ritè peractis, muneribus locupletati utriusque discesserunt. Pergit Dithmarus sequent: In diebus illis Mifco semetipsum Regi (h. e. Imperatori) dedit, & cum muneribus aliis Camelum ei presentavit, & duas cum eò expeditiones fecit. pag. 67. Eò Tempore Mifco & Boleslaus inter se dissonantes multum sibi invicem nocuerunt, Boleslaus Luititios suis Parentibus & sibi semper fideles in auxilium vocat; Mifco autem Imperatrici auxilium postulat. Nuntius postea à Boleslao ad Mifconem mittitur, pacis tractandæ causâ, negotiû Patris tractaturus, quo v. successu, fufius Dithmarus exponit p. 69. & 70. item 71. Verùm nec hætenus expressit, cui Genti Slavica Mifco præferit, nisi quod Slavorum Wilczorum, Luititiorum & Bohemorum mentionem faciat, nullam Lucicavico-
Polonorum. Mifcam enim Lucicavico-
Regem non Po-
lonarum Rex
devictum.

fuisse, continuata rerum ab eodè Mifcone (Dithmaro ita dicto) gestarum series documento est; nisi Dithmaro de duobus Mifconibus sermonem fuisse, non sine jacturâ fidei ipsi adhibendæ, admittamus. Aut Unus itaque idemque erit Mifco, de quo hætenus sensit aut sentire debuisset; lib. 3. p. 49. 57. lib. 4. pag. 63. 64. 66. 67. 71. p. 89. aut si duorum historiam texit, inconsultè videtur ad-
(1.) ob con-
tinuatam re-
rum gestarum
seriem.

(2.) *ob ma-* rum, cum major fides habenda sit *Witichindo*
jorem fidem Scriptori Coævo, quam *Dithmaro*. Accedit
habendam *Mieczeslaum* Polonum jam annò 999. obisse
Witichindo cum tamen Historia *Misiconis* post mortem
quam Dith- *Otonis III.* quæ annò 1002. contigit, à Dithma-
maro. *rò* continetur. Imò quædam in librò primo
quàm Dith- Dithmari desiderari & inter deperdita haberi ob-
maro. servavit *Joachimus Johannes Maderus in Edi-*

(3.) quod *Misico Polo-*
Misico Polo- nus eo tem-
nu eo tem- pore jam
pore jam *non vixerit,* *tione Dithmari p. 15.* Ubi Misiconis fortè Polo-
non vixerit, *niorum Ducis Mentio* facta: quam tamen rem ut
quo res ge- *ste.* incertam prætermittimus. Sibi tamen imputer
ste. quod clarius non expresserit; Eorumq; itaq; qui
 (4.) *ob defe-* Dithmarum sequuntur erit sentire incommoda
ctum in Li- *obscuræ dictionis,* quæ in odium Poloniæ tor-
brû Dithma- *queri nequit.* *arg. l. veteris ff. de Pactis.* Si *Fa-*
ri. *bricius* fidem meretur; *Misico* ille *Bohemorum*

(5.) *obscura* *Dux* fuisse credendus est, ut supra ex eodem re-
relatio con- *latum,* cum de bellò & pace inter Misiconem &
tra referen- *Boleslaum Bohemos tractata* relatio omnibus fe-
tem inter. *rè* circumstantiis conveniat. Nec planè con-
pretanda. temnenda est Fabricii conjectura, cum etiam

(6.) quod *omnia euan-*
omnia euan- *convenienti-*
convenienti- cum *Misico-*
cum Misico- *nem hunc Bohemum* fuisse; *Otto,* inquit, *Rex*
nus Bohemie *Puer Bohemiam* *vasavit,* *sed Misiconem* *cum mu-*
Ducis gestu. *lieribus obvium suscepit.* *ad Annum 786.* & iterum;
ad Annum 987. *Rex Bohemiam* *intravit,* *Et ad deditionem coëgit ad*
ad 987. *Annus 987.* *Addeunt lucem Abbas Stadenfis*
ad 987. & *Adam Bremensis L. 2. c. 17.* qui Slavov-
 rum

NUNQUAM TRIBUTARIA. 120

rum eorumque Duces *Miszza, Naco, Sederich & Winulorum Duces Mizsidroum & Misrawor devictos* referunt. Nemo ex his Polonus, quod nomen ipsi ignotum non fuit, ut patet ex eò. *Lib. 2. c. 10.* Dubium adhuc superesse videtur, qui fiat, quod Poloni quoq; scriptores occasionem conversionis Mieceslai ex matrimonio cum *Dambravkâ* Bohemâ depromptâ ipsi agnoscant: Et hi forte decepti ex nominis similitudine, cum multi Slavorum Principes Misicones dicti fuerint. Docet *Lu-*
biensky jam ante Mieceslaum religionem Christianam in Poloniâ viguisse, in opere *Posthumo, in proëmio, in Vita Episcoporum Plocensium pag. 301.* etsi non planè inficiet, à Mieceslao forte eandem publicè promulgatam fuisse.

(7.) Polonorum confesso ex errore nominis Misico, oria-

§. IX.

Boleslaum Chrobri jam series temporum exhibet. Initium regiminis ab *Anno 999. ad 1025.* communiter statuitur, adedque *Cozrum* adhuc ipsi fuit Imperium *Ortonis III. & Henrici II.* Quantum hic hallucinetur *Aeneas Sylvius*, quod Misiconem *Boleslao tertio* Bohemix Duci adhuc *Cozrum* ponat, solidissimè explicuit *Cromerus*, cum Misico longè ante tempora istius Boleslai obierit. *L. 3.* Rectius ergò *Dubravius* cum Polonorù annalibus conspirans, *Historiam Boleslai Poloni* ab Anno circiter Mil-

Boleslaus Chrobri Mieceslao succedit in Polonia.

R 3 lesimo

lesimo textit. Varia hinc incidunt, digna memoratu, cum utrisque adversarum partium Patronis favere videantur Annales. Ut verò perspicuè & singula probè excutiantur momenta; Præcipuum eorum quæstioni materiem da-

*An ab Otto-
ne III. Hen-
rico II. vel
Bohemis vi-
ctus & tribu-
tarius factus.*

*An Boleslaus Chrobri armis Ottonis III. ejus-
que Successoris Henrici II. vel etiam Bohemie Ducis
potentiâ subactus, Eorum Imperio obnoxius vel tribu-
tarius redditus fuerit? Dithmarus hanc in mate-
riâ Scriptor coævus fidem mereretur indubiam,*

si accuratiorem habuisset Historiæ Slavicæ cognitionem. Sepe ab ipso *Boleslaorum & Misiconum* nomina confunduntur, sepe Historiæ unius gentis Slavicæ cum alterius annalibus commutantur; connexionem Annalium hunc errorem luculenter exhibente. Interim, quemcunque Boleslaum intellexerit, eum tamen nunquam Ottonis III. aut Henrici II. clientem aut tributarium factum, eodem Dithmaro judice, evincetur. Et ne copiosa testimoniorum citatione opus nimium protrahamus, indice tantum Lectorem ad Dithmarum remisisse proderit. Meminit *Boleslai* tanquam *degeneris filii Misiconis, crudelis & libidinibus addicti lib. IV. p. 89. 90. & 91.* Patre longè inferioris, qui imperata Imperatoris facere ut Pater ejus, recusavit *lib. 2. p. 35.* Sepe eum felici adversum Imperatorem fortuna usum, rebellionem tamen ejus repressam, vult. *Lib. 5. p. 109. 112. 114. & 115.* Victoriis etiam crebrioribus elatum, omnes regionis illius terminos usque ad

Istham

NUNQUAM TRIBUTARIA. 122

Istham fluvium præoccupâsse *Ibid.* Bohemiæ quoque regno potitum, eò tamen exutum Patriam suam revivisse *Lib. 6. p. 129. 130.* Budissinam deinde Polonico Præsidio munitam *Henrico II.* jussu tamen Boleslai traditam, fatigatumque in super Cæsaris exercitum rediisse *p. 132. & 133.* Expeditionem postea à Cæsare in Boleslaum factam, sed infelici successu *p. 134. 135.* fugatum quidem postea Boleslaum Posnaniam usque, ibi ab Henrico pacem petiisse & obtinuisse, nullo tamen Cæsareanorum lucrò. Læti enim, *addit,* revertebantur nostri, quia itineris longitudine & nimia fame cum intermixta belli asperitate magnum sufferebantur laborem *Lib. 6. p. 138.* Jaromirus Bohemus iterum à Boleslaò bello petitus, ejusque ditiones, Luzici, Zara, Selpuli & Budissina occupatæ. *pag. 142. & 143.* Rex illatum sibi à Boleslaò damnum & contumeliam sæpè revolvens *Glogoviam,* ubi Boleslaus erat, tentavit, sed irritò conatu *pag. 155. & 156.* repetita in Boleslaum expeditio, eodem infelici successu *pag. 162.* Favit tunc Boleslaò fortuna, expugnata mox Libusia præsidio Cæsareo instructa, & triumpho de illà ducti *p. 168. 169.* Tandem Boleslaus in bello pacis negotium meditans nuncios ad Henricum II. mittit pacè petentes, *inter quos filius Boleslai, Miseco,* cum magnis veniens muneribus Regis efficitur, & fidem cum sacramento firmat. *p. 174. 175.* Bolizlavus, verò Pater cum securitate obsidum apud se relictorum venit, & optimè suscipitur. In die sancto

Et manibus applicatis miles efficitur, & post
Sacramenta, Regi ad Ecclesiam ornato incedenti
armiger habetur. In 11. feriâ Regem magnis
muneribus à se & à confectali suâ oblati placavit,
deindeque regiâ largitate his meliora, ac
multò majora cum *beneficio diu desiderato suscepit*,
& obsides suos cum honore & lætitiâ remisit. pag.
175. & 176. Eundem Boleslaum Henrico postea
Italiam petenti infidelem factum scribit, *ibidem*.
successû vero temporis *Misco* Filius à Patre Boleslaô
missus ad *Uldaricum* Bohemum firmandæ
amicitiæ gratia, detinetur à Bohemo, intercessio-
ne tamen Cæsaris dimissus monetur, ne Cæsari
incommodum amplius inferat pag. 189. & 190.
Variâ deinde fortunâ propè *Crospanam* & *Glogoviam*
pugnatum fuit, à Cæsare cum Bolislao, fa-
vente huic magis fortunâ, quam illi; ita tamen
ut *Boleslaus* eandem semper temperaverit, ut
patet ex libro 7. pag. 192. 197. 215. 219. 221. 222. 223.

Decisio clara 224. 228. & 229. Tandem Pax coaluit inter Hen-
& *perspicua* ricum 11. & *Boleslaum* assiduâ nempe Poste-
ex præmissis rioris supplicatione, ut vult *Dithmarus* lib. 8. pag.
exercitiis, quæ 232. addit tamen: non opus esse, autumo, de Boles-
docetur; laô amplius differere, *cujus nomen & conversatio sè*
(1.) *Bolesla-* Dominus Omnipotens vellet, satius nobis lateret,
um non vi- omne hoc, quod Pater suus & iste nobis in connubio
sum, sed vi- ac familiaritate magnâ copulati sunt, plus damni sub-
forem ple- ramque fu- sequentis, quam boni precedentis attulit ac in futuro
isse, adeoque asseret, quia etsi pace simulata, nos ad tempus diligat,
nunquâ iri- tamen per secretas tentationum veritates nos à Cha-
biturarium. risate

ritate mutuâ, à libertate innatâ deducere, & si quando tempus ei ac locus contingit, in perniciem apertam assurgere non resistit, pag. 236. Lectoris jam erit judicare, An Boleslaus (quisquis is fuerit Polonus, Bohemus, vel alius Slavus,) tot præaliorum victor, tot urbium expugnator, armis potentior, Imperii Romani terror & vel ipso nomine invisus, Ottonis III. & Henrici II. imperata facere necesse habuerit? Pompam ergò sapiunt Dithmari verba. *Pacem ab Henrico II. datam Boleslao petenti & supplicanti.* Imbecillitatis enim nota esset, ad talia confugere velle. At gens, quæ plus armis aut viribus valet, aut par hostibus esse potest, pacem petere etiam sine detrimento turpe sibi esse judicat. Nec verò ulla res Henricum II. Regem Galliarum & Carolum V. Imperatorem ab ineundâ pace tamdiu retardavit, quàm quoddam incerto rumore Carolus pacem à Rege petiisse diceretur; quo nihil ab ullo Principe, ne votis quidem conceptis majus optari potest; eoque magis, si fines hostium pervaserit, *re votis petiisse.* ut idem Imperator Francisco Rege I. non modò suis, sed etiam Germanorum & Anglorum opibus fretus, hujus imperii provincias quasi finium regundorum judicio vindicabat; quibus verbis in simili argumento utitur *Bodinus lib. 5. de Rep. cap. 5. pag. 380. & sequentibus.* Verbo: Potentioris est pacis dare conditiones, imbecillioris petere. *Grot. L. 3. c. 20. §. 20.* Non sine injuriâ ergo Gentis nostræ talia Dithmarus tradidit, quæ Veritati

S

ritati

ritati & ipsi rationi primò obrutu adversa sunt, adeo ut Bzovius ipsum somniasse recte judicet, nullâ injuriâ idcirco illi illatâ, quâ etsi indignè affectum autemet Conringius. Non inficiori equidem, Boleslaum repressum sæpè & præliis victum, si fides habenda sit Dithmaro, nunquam tamen *ita victum*, ipse Dithmarus testatur, *ut petitis excideret Boleslaus & Imperatori certata relinqueret*, (qui verus est victoriæ effectus ut explicat *Albericus Gentilis de arm. Rom. lib. 2. cap. 5.*) Et verè hûc spectat, quod de Populo Rom. dictum olim, *illum Victum vi & superatum præliis sæpe multis, bellò vero nunquam, in quo sunt omnia.* De cujus dicti veritate videri potest *Albericus Gentilis dictò tractatu lib. 1. c. 5. & lib. 2. c. 5.* Imò ipsa prælia, ex quibus Henricus II. Imper. Victoriâ reportasse creditur, luculenter demonstrant, Imperatorem magis pro Victore se gessisse, quam Victorem se sensisse, ut *Polybius de Philippo Macedone notat lib. 16.* Tales enim plerumque fuerant præliorum exitus, ne dicam Poloniæ magis auspiciati, ut uterque pro se potuisset interpretari, ipso Dithmaro non reluctante. Frustrâ itaque Henricum Victorem dixeris vel Victoris jure pacem & pacis leges Boleslao dedisse. Non enim patitur æqualitas potentiz, vel dubius Belli exitus, ut alter Victoris, alter Victi partes sustineat,

(3.) *etsi potuisse dicendum, ideo Imperio non subiectum.* ut clarè demonstratum à *Grotiô lib. 3. cap. 20. thesi 45.* & Exemplis illustratum à *Struvio dissertatione de Victoria & clade Thesi 10. & 88.* Sed
simus

simus & hic liberales admittendo, pacem à *Boleslao* rogatam, vel potiùs oblatam, & ab *Henrico secundo* acceptatà & confirmatam. Nullum inde subjectionis argumentum. Boni & Pii Principis nota est, in bellò pacis habere curam, eamque quibuslibet modis procurare etiam cum læsione sui. Ut enim inter Privatos verecundæ mentis esse dicitur, qui lites exsecratur, ita Principibus laudi cedit, qui etiam post acceptum aliquod injuriarum paci tamen consulunt. Quo nomine sapiens Indus Jarchus laudabat Regem, qui læsus à Vicino foederato & *παρέλασε τὰς ὄρκους, ἐπὶ βεβαίως ἀνωμοκένει Φήσας, ὡς μηδὲ ὅποτε ἠδικεῖτο λυπητὴν αὐτῶν*: Non discessit à juratâ fide, ajens tam sanctè se jurasse, ut alteri ne post acceptam quidem injuriam nociturus cesset, apud Philostratum. lib. 3. cap. 6. Et hinc nihil turpe videri potest, quod cum salute Reip. conjunctum est, ut in consimili ferè casu judicat *Bodinus. pag. 891.* Quidni generosi esset animi, victoriis cum temperamento uti, & curam parendi humani sanguinis habere, bellò in quò homo homine prodigè utitur, abstinere, & pacem etiam armis Inferiori offerre. Ita *Pyrrhus* olim duplici adversus Romanos Victoriâ felix, ac penè Italiâ potitus, legatos Romam misit, pacis conditionis æquas excepturus. Erat verò Illa apud Romanos ambitio, ut potius Rempubl. cum omnibus fortunis in discrimen adduxissent, quàm ut Pacem peterent aut pacis Conditions præscriptas acciperent. Responsum ergò Legatis *Pyrrhi*, nullam fore pacis actionem, nisi *Pyrrhus*

Italiã excederet. Rex magnanimus acceptò responsò dixisse fertur, Romanos nec Victores nec Victos acquiescere posse. Magnum certè & laudabile Generositatis in mediis Victoriis documentum. Et Lucius Marcius Proconsul cum exercitu Romanorum fusus, oblatas à Perseo victore pacis condiciones repudiavit, nisi Perseus se ipsum ac Macedoniæ Regnum senatus Populique Rom. legibus potestatiq; permitteret, deducente id fufius Bodino dictò locò. Mansit verò is Ambitionis stimulus in Imperatoribus Romano-Germanicis, ut turpe & ignominiosum sibi esse ducerent, pacem Victoribus etiam offerre; imo docebunt sequentia tempora, subornatos soepè ab Imperatoribus vicinos Principes, qui Polonis persuaderent, ut de Pace ad Imperatorem mitterent, aut ipsi venirent, cujus rei documentum erit Historia belli inter Fridericum Imperatorem & Boleslaum Crispum gesti. Sed ne rigorem Juris Regni nostri, cum quodam Imperii Romani contemptu defendere videamur; iudicio *Sarnicii* pio ac modesto eundem temperare liceat: *Majores nostri, inquit, haud dubie cã prudentiã & modestiã præditi erant, ut licet fines suos constantissimè præpugnarent, tamen Imperium Romanum Dei opus esse agnoscerent.*

(4.) *Polonorum Modestia in bellis laudatur.* Nec iudicabant Felices illos futuros, qui temerè manus novandis rebus injicere vellent. Interim potentiorum Principum, si quando arrogantius impetentur, vim vi repellebant, Marobudi illius, Regis Marcomanorum

comanorum, ex *Quadis* seu *Sarmatis* oriundi exemplum imitati, qui *Augusti* temporibus florebat. De quo sic *Vellejus Paterculus* memoria prodidit: *Marobudus* genere nobilis, natione magis quam ratione barbarus-finitimos omnes domuit bello, aut conditionibus, juris sui fecit. *Disciplina Militaris* exemplum ad formam *Romanorum* retinebat. Adversus *Romanos* sic se gerebat, ut bellò eos non lacefferet, sed tamen ostenderet, si lacefferetur superesse sibi vim, voluntatem & facultatem resistendi. *Annalium Pol. lib. 5. p. 195.* Sed ut erroris jam in relatione facti convincatur *Dithmarus*, ostendent documenta, pleraque, quæ de *Boleslao Polono* refert, *Boleslaum* vel *Bohemorum* vel *Obotritarum* Regem, *Billugum* dictum, concernunt; seu *Nativitatem*, seu *Conjugia*, seu *Res gestas*, seu *Posteritatem*, seu *Cozva Ottonis III. & Henrici II. imperia* spectes. *Mislno* enim *Duci Obotritarum*, *Ottonis III.* tempore *Anno 986.* successit filius ejus *Billugus* *Obotritarum* *Regulus* teste *Helmoldo lib. 1. cap. 13.* cui addatur *Bangertus pag. 39. circa finem.* Hic *Edvardi* cujusdam filiam *Vagonis* sororem in *Matrimoniu* exoptavit & obtinuit (*Odam* fortè dictam ex eò conijcere licet, quod filiam *Boleslaus* ex ea susceptam *Hodiccam* habuerit, *Dithmarus* eandem *Odam* appellat.) *Eccihardi* filiam à *Boleslao* diu jam desideratam, & per filium suimet *Ottonem* vocatam *Cizam* venisse & ibi *Boleslao* copulatam fuisse *lib. 8. p. 232.* *Fabricius* *Boleslaum Bohemum* fuisse scribit, nempe *Bohemum* *Odam* *Eccihardi Marchionis* *Mis-*

Dithmarus re-
satisur.

Quod *Boles-*
laum Polo-
num, cum
Boleslao O-
botrita vel
Bohemo con-
fundat.
(1) ex erro-
re nominis.

(2) ex con-
venienciare-
rum.

nensis filiam se ducturum promississe & Ottonem sponsam fratrem, Puellam Boleslao desponsatam Zitiu deduxisse. lib. 2. Originum Saxonicarum. pag. 310. ad Annum 1019. Hic ipse Echardus Dithmaro Ecchardus, Helmoldo Edvardus dicitur; eundemque fuisse constat ex eo, quod Marchio Dithmaro dicatur, Fabricio, Marchio Misniae, sedemque haberit juxta Helmoldum Aldenburghi, quod praecipuum erat Misniae oppidum. Conveniunt re-

(3.) *convenientia temporis.* rum gestarum tempora, ut ex Helmoldo constat, omnia enim haec facta circa decursum Seculi 10. & initium 11. accidisse supra ostensum. Tandem

(4.) *a posteritatis Boleslai Oborritae argumentis.* posteritas Billugi seu Boleslai ex eo conspicitur, quod filius ejus Mislaus cum Patre erga Imperatorē variatentaverit, ut refert Helmoldus lib. 1. cap. 14. num. 5. Hæc omnia confusionem Dithmaro scriptori in exteris minùs versato ingenerare poterant. Helmoldus in Historia Slavorum tanquam Patria Exercitatus Scriptor, Boleslaum Poloniae Regem

(5.) *a distincto Helmoldi accuratissimi in Historia Slavicâ scriptoris iudicio.* à Boleslao Obotritarum & aliò Boleslao quodam (forte Bohemorum) impudico distinctis verbis separat. De Boleslao Obotritarum Regulo jam habuimus ex cap. 13. num. 6. De Polono ergo & alio ita Helmoldus: Eodem quoque tempore (scilicet Ottonis III.) Bolizlaus Polonorum Christianissimus Rex, confederatus cum Ottone III. omnem Slaviam, quæ est ultra Oderam, tribuit subjecit, sed & Rusiam & Prussos, à quibus passus est Adalbertus Episcopus, cujus reliquias tunc Bolizlaus transtulit in Poloniam. Principes Slavorum qui Winuli sive Winithi dicuntur, fuerunt eo tempore Misla, Naccon,

&

NUNQUAM TRIBUTARIA. 130

*Et Sederich, sub quibus pax continua fuit, Et Slavi sub tributo servierunt. Nec praterendum videtur, quod idem Misizlaus Obotritarum Princeps, Christum palam confitens, sed clam persequens, sororem suam, Deo dicatam Virginem Hodicam, monasterio Virginum quod erat Mikilinburg, subtraxit, eamque cuidam Bolislao, incestuissimo sociavit conjugio. lib. 1. c. 15, num. 1. 2. 3. Aut ergo confusa à Dithmaro de Boleslais & Misiconibus Historia, aut si vera; colligere tamen licebit, Boleslau, quicumque is fuerit, semper potentiam armorum prevaluisse, aut parem fuisse Imperatoribus. Quantum negotii Boleslaus Polonus Bohemiam regno intulerit, non patrii tantum sed & Bohemici annales testantur Cromerus, Gwagvinus, Neubaur &c. E Bohemicis Aeneas Sylvius & Dubravius, in eò tantum differentes, quòd Dubravius, nullo jure sed summam injuriam Bohemiam vastatam à Boleslao & subjectam, doleat. Aeneas vero Sylvius temporis rationem neglexit, dum à Miscone I. quem nos Mieczeslaum vocamus, Boleslao III. Duci Bohemorum bellum illatum scribit. Nam longè, postquam Boleslaus Bohemus in principatu Patri successit, Mieczeslaus noster mortuus est. Cujus & aliorum errorum convictum Aeneam Sylvium vid. in Cromero pag. 54, 55. & seqq. Ab eodem Autore Bonfinius, decade 2. lib. 1. refutatur, quod ab Henrico Polonos armis ad professionem Christi adductos refert; Facile enim id Ratio temporum refutat, cum utramque gentem, longè ante hunc Imperatorem Religionem Christianam suscepisse constet. Nec
(6.) & Boleslai Vistorii in terris Bohemiae.*

fine

sine Censurâ *Venceslaum Hagecum* dimittit, quoddam hic *Boleslaum* duobus præliis, contra *Henricum Imperatorē, Victorem*, dum pertinacius fugientes *Germanos* persequitur, captum *Henricoq;* traditū ingenti pecuniā se redemisse narret. *Viderit ergo, judicat ita Cromerus, ne imprudens hæc Henrico & Boleslao accommodarit, quæ de aliis memoria prodita sunt à nostris: & quidem affingens non nihil, ne dicam multa, de suo, quæ nos suo loco attingemus. Aliorum quidem quotquot de Henrico hoc literis aliquid mandarunt, nemo quicquam ejusmodi de eo scriptum reliquit, quod ego sciam, præter Lambertum Saffnaburgensem: qui tamen Henricum bis duxisse modò exercitum contra Polonos memorat, nimirum anno Christi 1015. & iterum anno 1017. (Verba vero Lamberti hæc sunt: Imperator ad Polonos cum exercitu abiit, nec multò post Imperator contra Polonos iterum exercitum duxit.) nisi fortè hinc detorquendum esse duxit id Hagecus, quod apud H. Mutium vel alium quempiam Germanum scriptorem legerat: Henricum hunc exercitum duxisse in Boemos & Slavos, & cum his sæpius congressum, semper victorem discessisse, admodum exiguam suorum jacturam passum. Eos verò prælio præter alia majore postremò victos pacem petiisse & jugum admisisse. Subjugatis autem Boemis, & eorum Principe Boleslao, quem ille Bodislaum depravatè vocat, apud illos jura & leges in rebus profanis ac sacris ordinasse. Hæc ipsis serè Mutii verbis relata viderit æquus lector, an ad Boleslaum nostrum*

& Polonos pertineant: pag. 661. De felici Boleslai
 in Rusiam & Prusiam expeditione, redactisq; sub
 tributum istis provinciis, Helmoldum testem ha-
 buimus: *Moraviam* quoque Polono Regi tribu-
 tariam factam, ex Vincentio Duglossio memorat
Cromerus pag. 56. Imò in ipsam Germaniam ad
 ipsam usque Cymbricam Chersonesum penetrâs-
 se & ad ripam Salæ trophea & limites Boleslaum
 fixisse, scribunt Poloni præeunte Kadlubkone *L.*
2. Chron. epist. 13. p. 138. Fateturque ipse *Cyriacus*
 ita scribens: *Ex consensu Historicorum, qui illi se-
 culo fuerunt viciniore, intelligi potest, Boleslaum*
*repudiatâ pace, quam cum Ottone inierat, sub Henri-
 ci Bavarî imperio, quem initio Civîlia arma, & de-
 inde bella Italica exercuerunt, imprimis vicinas Mar-
 chias Lusaticam & Misnensem, cum exercitu percur-
 risse, occupâsse, etiam urbes Budisnam & Misenam,*
ut Henetis seu Vandalis, quos in suam potestatem
Marchiones redegerant, esset præsidio. Etsi autem
*ad Cimbricam usque Chersonesum eum Victorem per-
 vâsse nostri scriptores non commemorant, & vix*
credibile sit, robur penè universæ Germaniæ illi tam
facile fuisse cessurum, quod Carolum Magnum totos
triginta annos represit; tamen Vandalicam gentem,
quæ à ripa Albis ad Salam usque habitabat, eum ali-
quot annos conjunctam cum regnò Polonia retinuisse,
consentaneum est. Annalium Siles. pag. 35. Nec
est, quod Bzovium eadem referentem impudentiæ
arguat Conringius, eumque ab Herwardo in
Mantissa pag. 130. egregiè exceptum sibi gratuletur.
 Manet enim inconcussa sententiæ nostræ veritas

T

Scri-

Scriptorum non Patriorum tantum, sed & exte-
riorum recentiorum æque ac antiquorum mo-
numentis firmata, *Boleslaum nostrum nec vi, nec
jure armorum ab Ottone III. & Henrico II. Impera-
toribus devictum esse.* Frustra itaque allegabitur

*Desitio pro
libertate re-
gni victorius
Boleslai ex
precedenti-
bus deducta.*

*Falsum ar-
gumentum à
Slavis devi-
ctis ad subje-
ctionem Po-
lonorū con-
cludendam.*

à Conringio Marianus *Scotus lib. 3. atate 6.* Qui
Henricum Italiam, Bohemiam, & Boleslaum Du-
cem cum omni Sclavorum gente subjugasse, scri-
bit *ad Ann. 1004. pag. 449.* Conveniunt *Hermannus
Contractus* iisdem ferè verbis, *Victoriam Henrici
referens, ad dictum annum p. 135. Et Abbas Staden-
sis ad Annum 1003. folio. 112. Albertus Bremensis vero
Slavorum tantum tributo subjectorum meminit
lib. 2. cap. 34. Sigebertus Gemblacensis memorat, Re-
ges Gentilium in interiori Germaniâ commorantes,
(qui dicuntur Vinidi) ab Henrico tributarios factos
ad annum 1003. p. 591.* Frustra, inquam, inde eli-
cit Conringius, Boleslaum istum Poloniæ ducem

fuisse, cum dicti Authores, Polonorū mentionem
non faciant, sed Slavorum, & Bohemorum, eo-
rumque Ducis Boleslai. Et ipse Mutius Interpres
istorum Authorum in favorem causæ Imperato-
riæ hic admittatur; qui disertis verbis Boleslaum

*Accedente
nomine om-
nium Mutii
imensissimi
Romanorū de-
fenforis in-
terpretatio-
ne.*

hunc Bohemorum Principem devictum fuisse,
scribit verbis sequentibus: *Galliâ sedatâ singulari
felicitate & virtute, exercitum victorem ducit in
rebelles Boëmos & Sclavos, cum quibus sæpius con-
gressus. Semper victor discedit, admodum exiguam
suorum jacturam passus. Prælio verò præter alia
majore postremo victi, pacem petunt, jugumq; admit-
tunt, subjugatis Boëmis & eorum Principe Bolislao
apud*

NUNQUAM TRIBUTARIA. 134

apud illos jura & leges in rebus profanis & sacris ordinavit lib. 14. Germ. Chronic. pag. 108. num. 53. Et pag. 109. Gobelinus Persona expeditionis ab Imperatore in Poloniam factæ meminit, quò verò successu, non exprimit in Cosmodromio suo etate 6. cap. 52. pag. 257.

§. X.

Repressis itaque jam arietibus istis, contra *ad sepulchrū Adalberti in Poloniā institutum iter, cujus occasione varia notata digna in argumento nostro occurrunt.* Cuniculos alios everfionem libertatis Poloniæ molientes, novis excubiis opus est. Scribunt enim seculi illius Commentatores exteri: pertractis in sententiæ suæ sequelam Polonis scriptoribus. Ottonem nempe Imperatorem in Poloniam ad sepulchrum Novi Martyris Adalberti venisse, sive exfolvendi voti, quod gravi morbo implicatus voverat, gratia, sive expiandi sceleris causa, quo Comitem quendam infontem, calumnia libidinose uxoris suæ incitatus, pro adultero indictâ causâ interfici jusserat. Exceptus est à Bolelao Imperator, habitusque unâ cum suis omnibus plusquam regali magnificentia & liberalitate, & cum aliis amplissimis donis, tum Abaco & Instrumento Mensæ omni aureo & argenteo, quod triduo novum semper promebatur, auleisque & vestibibus preciosis donatus. Volens autem tam splendido hospiti & amico Principi parem referre gratiam, collocutus cum consilio, quod secum in comitatu habebat, *Regem eum appellat, sociumque & Amicum Rom. Imperii: à tribu-*

to & omni jurisdictione Imperatoris immunem. Ac diadema suum, Gaudentio Archiepiscopo solennes Cereemonias peragente, ipsi imponit: eumque honorem sempiternum ipsi & posteris ipsius in Poloniâ regnaturis esse jubet. His adjungit hospitale munus: unum de clavis, quibus Servator noster affixus fuisse creditur. Vicissim autem Brachium Divi Adalberti à novo Rege accipit: quod Romæ in Insulâ apud Divi Bartholomæi ædem ab eò postea deposita esse fertur. Et quo arctior firmiorque esset inter ipsos & posteros ipsorum necessitudo, Rixam Hezonis Erenfridi Comitis Palatini Rheni filiam è Sorore sua Machtildi susceptam, Mieceslao Regis filio, puero duodecimum annum agenti, despondet Imperator. Referunt hac Cromerus lib. 3. de Rebus Pol. pag. 52. circa finem & 53. Neugebauer lib. 3. Hist. Pol. cap. 53. Cadlubco lib. 2. Epist. 11. cum Commentario. Et alii Scriptores Polonia. Habent verò illi, cujus Authoritatem in plerisque sequantur. Meminit enim ipse Dithmarus peregrinationis ab Ottone III. ad Boleslaum in Poloniam visendi sepulchri Adalberti institutz, munerum etiam à Boleslao Ottoni III. oblatorum lib. 4. pag. 83. Ast de Coronatione Boleslai & liberatione à tributò Dithmarus silet. Miratur Hartknoch Dithmarum Mersburgensem, qui plurima ex iis, quæ scripsit, ipse oculis vidit, nullam omnino facere mentionem Regii rituli, quando de Polonis Principibus loquitur. Sed
semper

semper eos appellare Duces Poloniæ. Et licet etiam iter illud Ottonis III. in Poloniam ad vindicandum corpus Adalberti Martyris susceptum describat, ne verbo tamen unico indicat, vel Imperatorem Boleslao dignitatem Regiam contulisse vel postea Boleslao hunc sibi honorem invito Cæsare sumpsisse. *lib. 1. cap. 2. thes. 8. pag. 44.* Cum Dithmari relatione conveniunt *Dubravius Veritas it-*
lib. 6. p. 47. Author Chronici Magdeburgensis, p. *neris in Po-*
 280. Dubia ergò videntur, quæ recentiores tra- *loniam, &*
 dunt à scriptoribus Coævus non memorata. In *muneris Ot-*
 serie quoque Imperatorum malè locata errant, *toni I. Bea-*
 dum ab Ottone II. Ruffo dicto peregrinationem *sorum ad-*
 institutam referunt, inter quos est *struit, est*
Crantius lib. 2. coronatio in
cap. 36. *Cureus* quidem impetratum ab Impe- *dubium vo-*
 ratore Ottone III. Regium nomen admittit. Ve- *casur.*
 rum pompam illam plusquam perficam, quâ di-
 cunt exceptum fuisse Imperatorem à Boleslao,
 ex vanitate Veterum Historicorum confictam esse *(1.) quod*
 auguratur: Neque enim Otto Imperator potens *scriptores ni-*
 & felix, ob hanc causam tam longum iter ingres- *hil memo-*
 sus esse putari debet: cum eâ ætate nondum in *rent coævi.*
 frequenti usu essent illæ peregrinationes, & Mar- *(2.) pompa*
 tyr ille recens parum esset notus Germanis. De- *illa quâ ex-*
 inde, neque tunc potuit esse ille fastus & ostenta- *ceptus à Bo-*
 tio purpuræ & auri in Poloniâ cum regnum ad- *leslao Otto.*
 huc esset novum, parùm excultum urbibus, at- *III. pauper-*
 que idèò minimè opulentum, ita ut ipsi Scripto- *tari regionis*
 res non arbitrentur, tunc usum fuisse numisma- *adversa vi-*
 tis aurei vel argentei in Polonia. *Annal. Siles. pag.*

(3.) *Bodinus oblata ab Imperatoribus regia Sceptra à Poloniis recusata probare conatur.*

33. *Bodinus Sceptra regia ab Imperatoribus Germanicis oblata, à Poloniis verò recusata vult, addens: Sæpe quidem Germani Polonos sub imperium subjicere tentarunt, sed inanes eorum conatus eluserunt Poloni, qui etiam Silesiam & Prusiam ab Imperio Germanico avulsam, suæ ditioni adjecerunt. Quod Pruteni equites cum molestissimè tulerint, ac sæpissime apud Imperii ordines de contumeliâ istâ questi sint, nihil tamen Imperatores audendum sibi putarunt adversus Polonos, à quibus antea Germanorum Exercitus repulsos ac fractos esse intelligebant. Neque tamen Poloni à Pontificibus Rom. regia sceptra capere dubitarunt. lib. 1. cap. 9. pag. 203. Dithmari jam dicti silentium in injuriam Polonorum torquet Conringius, Boleslaum nempe nec coronâ donatum ab Ottone, nec in ordinem Regium coopratum fuisse. Trahit in partes suas Baronium ad Annum 1000. num. 18. qui ex Historia Romualdi à Petro Damiano descripta præclare notat, Boleslaum à Romano Pontifice coronam sibi petiisse, sed fuisse impeditum ab Henrico Cæsare; rectè hinc colligens, ab Ottone III. Boleslaum illum regium titulum nunquam obtinuisse. Hæc Conringii sunt judicia, cap. 19. pag. 241. In hæc sententiarum diversitate hæret animus, cui calculum addat, & ne ex concessâ vel negatâ Coronâ Regiâ argumentum aliquot Auctoritatis Cæsareæ in Poloniam depromatur, Hartknochii judicium non iniquum hic primò inferamus, quò probare conatur, jam ante Boleslaum in Poloniâ Reges fuisse; Vincentius enim*

enim Kadlubko Vetustissimus Polonicæ Historiæ Conditor alia prorsus ab his, quæ modò adducta sunt, prodidit. Etenim de Ottonis III. in Poloniam adventu sic ait: *Otto Rufus Imperator desiderio experiendi ea, quæ fama de Boleslao diffuderat, Poloniam ingreditur, quasi Beato Martyri Adalberto votivam exhibiturus reverentiam, Imperiale itaque diadema detrahens capiti Boleslai non sine reverentiâ imponit. Suo ergo diademate caput illius convenustat.* Hæc Kadlubko lib. 2. Chron. Epist. XI. pag. 130. Commendator Kadlubkonis, qui ante Dlugoffum vixit: hæc addit: *Otto Imperator III. Rufus Boleslaum consortem Imperii ordinavit, sibi que cum magnâ reverentiâ diadema imposuit pag. 133.* Itaque hi scriptores vetusti, de regio titulo ab Imperatore Boleslao Principi Poloniæ collato nihil habent; sed & alios retro Principes, qui ante Boleslaum Chrobri, Poloniæ præfuerunt, appellant Reges. Imò & Boleslai II. Audacis successoribus titulum Regium non denegant, usque ad tempora Boleslai III. Criwousti. Cum autem post Boleslai III. obitum fuisset regnum in quatuor partes dissectum, tum demum eos Duces regni Poloniæ appellare incipiunt, Imò tantum abest, ut Vincen-
 tius Kadlubko post excessum Boleslai II. memo-
 ret; Wladislaum Hermannum abstinuisse Regio nomine, ut potius producat literas ejusdem ad Patres Cœnobil S. Ægidii in Provinciâ Galliarum, in quibus se Wladislaus Regem appellat lib. 2. Epist. 23. p. 188. Itaque ex Kadlubkonis ejusque Commendatoris

(4.) Antiqui
 Poloniæ Scri-
 ptiores me-
 minere regi-
 tituli etiam
 ante Bolesla-
 um. I.

(5.) imo etiam
 exeri
 scriptores.

ratoris sententia Poloni habuere Reges usque ad Boleslai III. Crivousti excessum, nec Otto III. Boleslaum creauit Regem, sed honoris tantum gratiã, ut Regem adedò potentem sibi conciliaret, ei imperiale diadema suum imposuit. Non multum ab eã sententiã abiit Andreas Maximilianus Fredro, Castellanus Leopoliensis, postea verò Podolix Palatinus, qui itidem negat Ottonem III. Boleslao nomen Regium contulisse, aut eum creasse Regem: Sed tantum per humanitatem Boleslaum more occidentalium Principum appellasse Regem, quo titulo postmodum bono jure uti cœpisse Boleslaum, non, quod eo ad Principatus Majestatem opus haberet: sed quod quemque Christianum Principem Regem vocari debere crederet, in *Fragment. Polit. pag. 151. Nec multò post Hartknoch: Nam & Helmoldus lib. 1. Chron. Slav. cap. 15.* Boleslaum I. Chrobri Regem Christianissimum appellat. Neque Helmoldus abutitur significatione ejus vocabuli, ut existimat non nemo: sed exquisitã notione Regis hïc utitur. Sic *lib. 1. Chron. cap. 1.* de Polonia dicit: *Quondam habuit Regem, nunc autem Ducibus gubernatur lib. 1. cap. 2. thesi 8. pag. 41. & 42.* Baronium refutat temporis ratio, dum ad annum 1000. rem gestam refert, cùm tamen Henricus demum imperare cœperit ab Anno 1002. Ut id notat *Otto Frisigensis lib. 6. cap. 27. Sigebertus Gemblacensis* initium imperii in eodem anno constituit, in *Chronographia* ad dictum annum pag. 591. Consentiente etiam hïc *Helmoldo lib. 1. cap.*

16. num.

16. num. 1. Et cur hic Romualdo vel Petro Dam-
 jano tanta fides sit habenda, silente Dithmaro, qui
 tamen iudicio Conringii persecutus est Boleslai
 omnia satis accuratè, eumque omni exceptione
 majorem appellat. Porrò si Scriptoribus, qui
 ab Ottone III. collatum diadema fatentur,
 subscribendum, ut id imprimis ex antiquo
 Epitaphii Boleslao positi monumento vetu-
 stissimis literis & incomptis versibus, illique æta-
 ti maximè congruis, probat Lubienskii in Opere
 Posthumo l. 2. fol. 315. (Verba verò Epitaphii hæc
 sunt: ob famam bonam tibi contulit Otto coro-
 nam;) nihil hoc ipso decedet libertati Polonicæ,
 etsi id velit Conringius, his verbis: *Argueret etiam
 hoc Cæsaream auctoritatem, si esset verum, deberet
 Polonia beneficio huic Germanici Cæsaris gratias im-
 mortales.* Respondet hic celeberrimus Beckman-
 nus & causam gentis nostræ doctissimo iudicio
 ita agit: *Boleslaus Chrobrus Mieceslai filius, primus
 Regis titulum accepit, conferente Ottone III. Impera-
 tore Anno MI. Unde Poloniam tunc temporis impe-
 dio Germanito tributariam fuisse colligunt: Quæ de
 re tamen cur dubitari possit ratio est, quia Principum
 Jus dignitates conferendi etiam extra subditos se ex-
 tendit, Veluti Reges Angliæ & Hispaniæ alios Prin-
 cipes, Equites aurei Velleris & Periscelidis creant,
 quos tamen idè pro subditis non habent. Extantq̃
 hodiernum in Polonia titulo Principum imperii, Prin-
 cipes Lubomirsii, Radzivilii &c. citra ullam ab Im-
 perio dependentiam: Otto Imperator igitur eodem
 modo potuit Regem Polonia creare, non verò Poloni-*

(6.) nec col-
 larum diode-
 ma regium
 subjectionem
 denotat, pro-
 rationibus
 & exemplis
 illustratur.

am idcò subjectam habuisse, cap. 8. de Regno Pol. num. 2. pag. 677. Liceat verò hîc addere ipsorum jurispublici Germaniæ Scriptorum argumentum, quo Imperatores Romanos à subjectione Pontificis Maximi vindicant, in casu acceptæ à Pontifice coronæ Imperialis. Imperium, inquit, aut potestatem administrandi, Rex Romanus non accipit ex Coronatione, sed potius ex principum electione, & is, qui coronat, nihil novi Juris electo tribuit, sed quod tributum est, festivè magis, quam de necessitate significat. Ostendunt id *Thomas Michaël, de Jurisdictione Conclus. 3: Sixtin. de Regalibus lib. 1. cap. 4. num. 14. Reinking de regim. secul. & Eccles. l. 1. class. 3. cap. 8.* Conf. fufius *Dissertatio Generalis de vero sensu regionum tributariarum.* Libera ergò etiam erit à subjectione Polonia, etsi demus Boleslaum Regem ab Ot-

(7.) *Nostra conjectura, Boleslaum non Regem creatum sed in Equestrem ordinem recepit.*

tone coronatum. Quæ quidem omnia, etsi sufficientissimè deducta videantur, nostram tamen eamque novam hic addere liceat Conjecturam: *Boleslaum* nempe, quisquis is à Dithmaro intellectus fuerit, quem tamen plerique Polonum intelligunt, *non Regem creatum ab Henrico II. sed Equitem auratum factum*, verbis: *Boleslaus in die sancto, manibus applicatis, miles efficitur & post sacramenta Regi ad Ecclesiam ornato incedenti Armiger habetur. In undecimâ feriâ Regem magnis muneribus à se & à contectali suâ oblatis placavit, denique regiâ largitate his meliora ac multò majora cum beneficio diu desiderato suscepit, & obsides suos cum honore & letitiâ remisit.* *Dithmarus lib. 6. pag. 175.*

175. & 176. *Militis* verò Titulus apud Scriptores illius ætatis *Equestris dignitatis* in se notam continebat, ut id fufius demonstrat *DuFresne* in *Glossario suo ad vocem. Miles*. Docent verò Juris publici Scriptores, *Equestris dignitatē ipsam personam Equitis concernere, non verò regnum ejus aliquā dependentiæ notā afficere*. Hinc Proverbio locus, *Nobilem nasci, Equitem creari*, probante id *Mœnochio Consilio 126. num. 36*. Idque in tantum verum est, ut nec Filius Regis Galliæ nec Imperatoris, qui Equites creant ipsi, nascatur Eques, demonstrante id *Chopino de dominio Franciæ lib. 3. Tit. 26. num. 3*. Conf. pluribus *Limæus lib. 2. Foris publici c. 5. num. 8*. Imò et si Personam afficiat vinculo fidei ac amicitia, non tamen subjectionem inducit, aded ut ipsi Imperatores & Reges sine præjudicio subjectionis se à Pontifice milites creari passi sint, ut est in *Cereimoniali Rom. lib. 1. sect. 5. & 7*. Apud *Odoricum Rainaldium Ann. 1204. n. 72. Ughellum Tom. 1. part. 1. pag. 267. Tom. 5. Hist. Francor. pag. 878*. Et in hoc sensu Abbas *Stadensis* vocem *militis* accipit: *Henricus Rex miles factus pag. 107*. Omnium itaque optimè ad veritatis mensuram & mentem nostram *Fabricius Dithmari* sensum sequentibus exprimit: *Diem Pentecostes Imperator solennem agit Mersburgi, ibidem Boleslaus Polonus, ipso die sacro insignia equestris accepit & auratus templum adiens, Imperatori jurat, & sacris interest. Amicitia sanctius confirmata, obsides Boleslao observantia causa redditi & donis*

donis ipse est amplissimis cumulatus. Fuit ea Imperatoris humanitas, & benevolentia magno ipsi honori & Polonis gaudio atque lætitia. Decretum est etiam, ut conscriberentur Equites, qui illum in regnum comitarentur, & ejus stipendiis mererent & contra quemcunque hostem eos ducturus esset. lib. 2. *Originum Saxon.* pag. 280. Immemor sui Fabricius, aut prudenter se refellens, de equestri dignitate sermonem facit; postquam paginâ præcedenti diceret: Boleslaum pro se & filio Misicone titulum regium petiisse ab Henrico II. (quod alii ab Ottone III. factum volunt) simulque se imperii observantem & amicum fore promittens. Idem Fabricius, aut qui ex mente Fabricii sentiunt, justam censuram patiuntur Jonstoni, qui fabulam esse dicit, Membrum Imperii factum & quotannis tributo loco aliquid persolvisse. T. 2. p. 231. 232. Nec morari nos debet, Boleslaum *Armigerum* ab Imperatore factum. Solent, enim, in equestri ordine gradus dignitatis, alii eminentiores, alii mediocres, alii infimi esse. Meminit enim Vippo in *Vita Conradi Salici, Militum primi ordinis* pag. 428. Aliique Authores citati à Dù Fresne dicto loco pag. 543. Eoque magis Boleslai præ aliis vicinis Principibus ac Regibus Christianis existimatio elucescit, quod primam ipsi dignitatem contulerit Imperator. *Armigerorum*, enim, summa olim fuit dignitas, ut qui primas tenerent in Regum aulis, & nonnunquam ad regalem ipsum apicem eveherentur. Jornandes *de Rebus Geticis* cap. 58. Nam & *Thiodum* suum *Armigerum*,
 post

post mortem *Alarici* generi, tutorem in Hispaniæ regno *Amalatici* Nepotis constituit. *Et cap. 60.* Quod Gothorum exercitus sentiens suspectum *Theodatum* clamitat Regno pellendum, & sibi ductorem suum *Witigem*, qui *Armiger* ejus fuerat, in Regem levandum, quod & factum est. Vid. *Spatharius*. Atque ii perpetuò Principis lateri adhærebant. *Sidonius li. 2. Epist. 2.* Circumsistit fellam (*Theodorici Regis*) Comes *Armiger*. Conf. *Du Fresne ad voc. Armiger.*

§. XI.

Quàm imbelles verò jam Argumentum sit à *An Boleslao* muneribus oblati, ex præcedentibus patet, si à muneribus oblatione Imperatori à *Boleslao* factâ illud peteretur. Disertim enim verbis Authores præfati scripsere, non *Boleslaum* tantum *Ottoni* & *Henrico*, sed Imperatores etiam vicissim reciproca *Boleslao* munera obtulisse. Placet per compendium hîc Imperatoris *Boleslaum* alloquentis verba à *Cranzio* citata allegare: *Ostendisse nobis animi tui magnitudinem & obsequii diligentiam, tibi nobisq; gratulamur. Ideo te evocavimus in hunc cœtum Principum, ut vicariâ te remuneratione decoremus. Regium tibi nomen damus & honorem, & te Romani Imperium socium, amicumq; Cæsareæ Majestatis ex hoc die ascribimus. Et hæc dicens, coronam capiti ejus imposuit. Deditq; Imperator Boleslao Regi pro Regalibus insigniis lanceam Beati Mauricii, & clavum Domini. Hæc autem regalia insignia, corona scilicet & Sceptrum, & lancea, ad mul-*

ta tempora in armariolo Cracoviensis Ecclesie ad memoriam posterorum conservantur. Rex autem Boleslaus ob reverentiam Imperialis dignitatis & in pignus alterne amicitie & devotionis, donavit Imperatori brachium divi Adalberti Martyris: quò assumptò ad propria ille reversus est lib. 2. cap. 36. à num. 5. usq; ad 15 pag. 47. Reciproca ergò utriusq; submissio, aut nulla statuenda Boleslai. Silent veteres sub titulo & naturâ Tributi, munera tùm oblata. Recentiores verò variant, dum alii à Tributo liberatum Boleslaum volunt, alii tunc Tributarium factum referunt, quorum posteriorù causam agit Cureus pag. 34. nullò certò fundamento, ut supra ostensum & imprimis dissertatione de sensu regionum Tributariarum probatum: munera oblata nullam in se habere subjectionis notam. Conf. Beckmannus Polit. Parall. cap. 20. Thesi 3.

An ob liberationem à tributo, olim tributaria fuit Polonia.

Incauti tamen in eo Scriptores Poloni esse videntur, dum Boleslaum à tributo absolutum fuisse fatentur. Ita Mathias Michovius, lib. 2. cap. 4. scribit. A suâ suorumq; successorum Romanorum Imperatorum & posteros ejus Reges Poloniæ perpetuò absolvit. Guagvinus ab omnibus Tributis & obsequiis Romanis Imperatoribus pendendis, Posteros ejus omnes in Regno sibi succedentes immunis fecisse refert, folio 18. Ipse Cromerus Boleslaum ab Imperatore Regem factum appellat, sociumque & Amicum Rom. Imperiî, & omni jurisdictione Imperatorum immunem lib. 3. Idem refert Neugebauer lib. 3. cap. 53. Conringius hic, etfi
displi-

displiceat illi, Boleslao tantum honoris à Polonia scriptoribus collatum, confessionem tamen ipsorum in præjudicium subjectionis pristinae torquet: *Ut sit, inquit, si immunis à tributo & omni Cæsarea jurisdictione factus est Boleslaus Ottontis beneficio, obnoxius illi fuerit, ante necessum est.* Adeoq; ipsomet Polonorum judicio, intelligimus, subjectum antehac fuisse Boleslaum Cæsari, quod tamen ipsi Polonici, Scriptores studeant dissimulare. *Cap. 18. p. 244.* Beckmannus judiciosissimus Scriptor, Poloniam à Tributo & subjectione liberam agnoscit, sed incautam loquendi rationem à Polonis adhibitam fuisse animadvertit: *in notitiâ dignatum dissert. 1. cap. 1. §. 7.* Pace verò & consensu Viri istius Celeberrimi præsumpto, causam hinc agere liceat Polonicorum Scriptorum: Improprie nimirum dici liberatam à Tributo & Jurisdictione Poloniam, quam nunquam sub Tributo aut aliâ Subjectionis specie Imperatoribus Rom. servivisse, validis jam supra firmatum argumentis. Tum à regni limitibus ab Imperatoribus invasis & occupatis, leve ac infirmum esse documentum, ad subjectionem Totius Regni deducendam iteratis sepe etiam evictum Rationibus. De quo argumento etiam ad rem & appositè Cromerus: *Neg. vero, (ait de Scriptoribus rerum Germanicarum) Polonos, Principes cuiquam omnino Imperatori Rom. unquam Tributarios fuisse isti vestigiis & fide dignis Testimoniis aut argumentis docere*

cere

cere possunt; sed cum partem aliquam Poloniae Germani, seu per deditionem seu vi cepissent, universam se Poloniam subjugasae jactarunt. Hoc unus aliquis ab aliis auditum vel ne auditum quidem fortassis postea literis mandavit, quem caeteri secuti sunt: L. 4. de Orig. & Reb. Pol. Gestis pag. 45. Penitius vero fines regni Poloniae a Boleslao prorigatos inspiciamus, facilius ita finem controversiae constituturi. Revocandus hic in praesidium Helmoldus, quem ita diserentem audivimus: Boleslaus Polonorum Christianissimus Rex, confederatus cum Ottone III. omnem Slaviam, quae est ultra Oderam, tributis subjecit. Ad mentem itaque Helmoldi id mihi conjicere liceat: Boleslaum, non qua Regem Poloniae, sed qua Possessorem novarum terrarum occupatarum, quae olim Imperatoribus vestigales erant, controversiam tributis pendendi ab Ottone III. & Henrico II. expertum fuisse, aut experiri potuisse. Neque quicquam prohibet, non modo eum, qui Senioris ac Principis unius ditioni subjectus est, alteri Principi praediorum causa, quae in ipsius finibus habeat, hominum illud praestare: verum etiam Regem alteri Regi, ac principi, vel pari, vel inferiori: cujus rei passim exempla extant in Chron. velut in Annal. Britan. lib. 4. cap. 92. ubi Dux Britanniae, qui tunc Regulus erat, Galliae Regi propter Comitatum Montfortianum fidelitatem jurat. Item in Chron. Dionysiac. cap. 33. sub Carolo V. Rex Navarrae Galliae Regi hominum fecisse dicitur, & fidelitatem jurasse, possessio-

num

num earum nomine, quas in Gallix finibus habebat. Item apud Theodorum *Nibem. lib. Histor. Boleslaw non respectu 2. cap. 25.* ubi scribit, Delphinatum Gallix Regi *Poloniae sed occupataru Provinciaru* eâ lege condonatum, ut Primogenitus Regni *tributarium.* principatum illum tanquam Vasallus imperii teneret in feudum, & inde Delphinus vocaretur. Item apud Anton. Florentinum *hist part. 2. tit. 17.* & sæpe in nostris Annalibus memoriae proditum est, Regem Angliæ possessionum quarundam nomine, quas in Gallix finibus habebat, hominum & fidelitatem Regi Gallix jurasse. Eodemque pertinet, quod Vlp. scribit in *l. 4. §. 2. D. de cens.* cum qui alterius civitatis civis est, dum illius prædia possidet, eorum prædiorum nomine tributum ei civitati debere, cujus in territorio illa sunt prædia. Istitis jam ab Hottomanno deductis argumentis *Quest. illustr. 34. p. 269. & 270.* tanquam munimentis utimur contra illorum insultus, qui præstitum forte à Regibus Pól. regionu occupatarum causâ, tributû in notam amissæ aut saltem imminutæ libertatis vertunt. Verum reclamare opinioni nostræ videtur adversarioru agmè, pertinace magis quam justâ ac verâ sententiâ; nempe libertatem à Tributo pendendo Boleslao concessam Regni statû afficere. Sufficenter jam hæc explosa, nec ultra laborabimus opinionem hanc inanè argumentis elidere, cum ipsa rei vanitas se refellat. Demus verò & hic locû conjecturæ partis adversæ; exiguum sanè est ejus robur ad evertendâ Poloniæ libertatem. Ut enim inter privatos renunciacionibus locus est, non solum in

X
juribus

*An clausule
renunciato-
rie signum
sint pristini
juris.*

juribus existentibus, sed & in iis, quæ nec extiterunt, nec in præsentibus sunt, nec sperantur, & animo tantum renunciantis concepta habentur, ex communi Iurorum sententiâ, cujus iustitiam probant Gvid. Pap. *Quest.* 147. Afflic. *decis.* 350. Capic. *decis.* 129. Andr. Gail. *L. 2. Obs.* 43. Ita Principes clausulis renunciatoriis ac liberatoriis, securitati iurium suorum cavere solent, ad præscindendas Præensionum lites, non quòd illæ semper jure fundatæ sint, sed quòd apparenti tantum nitantur iustitiâ & veritatis aliquam speciem exprimant. De Regibus Franciæ constans est apud Gallos Persvasio; ipsos ab omni semper ætate à Pontificum imperio ac Potestate liberos fuisse: Nec præjudiciû pristinæ subjectionis inferre posse creditur repertû in Archivis Francorum Clementis V. Pontificis rescriptum, quo non modò Philip-pum Pulchrum ab interdictione Bonifacii VIII. purum, verum etiam ab omni Pontificum Potestate ac imperio Liberum esse, pronuntiatur, referente id Bodino. *Lib. 1. de Republica c. 9. pap. 219. & seq.* Eo itaque sine & à Regibus nostris impetrata & ab Imperatoribus declarata liberatio; ut esset inconcussum libertatis non recuperatæ sed confirmatæ præsidium; nullâ in posterum, vel ex præensionum vanitate, metuendâ pacis rupturâ. Salvâ verò jam redditâ sententiâ hæc; *liberatam à Tributo pendendo Poloni-am*: quo jure renunciatæ ac remissæ tunc Præensionones revocari & succedentibus Imperatoribus causam belli in Polonos movendi præbere possint.

posint, Boxhornii stet sententia arbitrio. *Renun-*
ciatio est transcriptio occasionis omnis & juris; edq. qui Si renuncia-
satis fieri sibi patitur, cum semel unum quid accipere tum juri in
& interim in offerendis post longè melioribus occasi- Poloniam;
onibus omnia amittere, nullà exequendi aut exigendi an ab Impe-
juris materie relictâ. judicat in Disquis. Polit. cap. 20. rator. revo-
carari potest.
 pap. 47.

§. XII.

Ultimus tandem impetus è Dithmari ar-
 mamentario expectandus, Conringii arte ac
 industria in evertendam Poloniæ libertatem
 directus; argumento potestatis imperatoris
 in Poloniam, ex jure Majestatis circa sacra, de *An Otto III.*
 prompto. Dithmarus enim, postquam religiosum *su Maj. cir-*
 Ottonis III. in Poloniam iter narrasset, ArchiEpi- *ca sacra in*
 scopatus Gnesnensis primordia Ottoni tribuit *Polon. exer-*
 sequentibus verbis: *Nec mora fecit ibi ArchiEpi-*
 scopatum, ut spero legitime, sine consensu tamè præ-
 fati præfulis, cujus aiecest omnis hæc regio subjecta
 est, committens eundem prædicti Martyris fratri Ra-
 dimo, eidemque subjiciens Reinbernum Sanctæ Chol-
 bergensis Ecclesie Episcopum, Papponem Cracuensem,
 Johannem Wrotislaensem, Ungerio Pohnaniensi excepto,
 factoque ibi altari sanctas in eo honorificè condidit
 reliquias. L. 4. p. 84. *Baronium* hic suo sensu abû-
 dare patior, dum hæc subjungit verba ad A. 909.
 n. 13. Porro cum audis tot sacra munia exhibita ab
 Imperatore; scias male ipsi ut Auctori esse tribu-
 ta, quæ Legatus à latere cum eo missus Archidiacono
 Cardinalis S. R. E. suâ auctoritate facienda cu-
 ravit. Displicent hæc Baroniana Conringio p. 241.
 Nec fidem mereri vult Bzovium, qui, Otto inquit
 n. 13. *presente adeoque consentiente Legato sedis*

Apostolica S. R. E. Archidiacono Cardinali tum regium diadema Bolislao dedit, tum Archiepiscopalem dignitatem Gnesnensi Ecclesia concessam non irritavit, namq. eo tempore Gnesnensis Ecclesia Metropolitana dignitate ornata non fuit. Nova hæc sunt, addit *Conring.* unius Bzovii Commenta. Adfuisse aliquem à latere Legatum & circa Episcopum Gnesnensem aliquid actum à Baronio acceperat, à suis, Bolislao diadema ab Ottone collatum; Consensum Legati accessisse ad Regis diadematis collationem, item non irritam reddidisse Ottonem Archiepiscopalem dignitatem: quæ sunt Bzoviana. Illa verò, Ecclesiâ Gnesnensem fuisse tum ornata Metropolitanâ dignitate, & dignitatē tamen illam jam anno 65. cepisse, quod idem prodit, vel ut hic loquitur fuisse jam Ecclesiæ Gnesnensi commissam, sibi mutuo adversantur, & falsimonix sese coarguunt. *Hucusq. Conring.* Opponamus vero Dithmaro solidam ejus refutationē à *Lubiensio* deductam, cujus tam aperta est veritas, ut Lectorem in partes nostras illicò pertractū fore nullū sit dubiū. Ita enim Vir disertus rem exponit Oper. posth. p. 311. verb.

» Non me movet Dithmari & Petri Damiani à
 » Cardinali Baronio allegatorum Scriptorum Au-
 » thoritas. Namque Dithmarus tot falsis narra-
 » tionibus falsit suam Historiam, ut ei, uti nomi-
 » nis Poloni Ofori fides haberi non possit. Ac
 » ut cœtera taceamus, quis unquam credet, Bo-
 » leslao demum Principe, Archiepiscopum Gnes-
 » nensem esse constitutum, cum parietes ipsi lo-
 » quantur, ab Ægidio Episcopo Tustulano Cardi-
 » nali

„ nali auctoritate Johannis decimi tertii, Summi
 „ Pontificis, propè quadraginta ante, quàm Otto
 „ Imperator in Poloniam venisset annis, ita sta-
 „ tum Ecclesiasticum formatum fuisse, ut & Gnes-
 „ nã ac Cracoviã essent Archiepiscopi, & reliquas
 „ Cathedras tenerent Episcopi, ac Sanctus ille
 „ Adalbertus ab omnibus Scriptoribus Gnesnen-
 „ sis Ecclesiã Archiepiscopali dignitate fuisse or-
 „ natus perhibeatur. Et Petrus Damiani, qui
 „ propè sexagesimo anno à susceptã per Bolesla-
 „ um Regiã coronã vixit, quamvis Vir magnus &
 „ pius fuerit, tamen dum res externas, & longè
 „ ab Italiã remotas scribere aggreditur, in multis
 „ falli & decipi potuit. Ut in eo, cum referente
 „ Baronio scribit, Boleslaum Regem, quendam
 „ Monachum Ordinis Camalduensium, ad sum-
 „ mum Pontificem petendã coronã Regiã causa
 „ ablegasse, cujus ne nomen idem refert, nec ex
 „ quo Monasterio prodierit, significat. (Sequitur
 „ hic cumulus errorum, quorum convictos
 „ sistit autores antiquos.) Sed Dithmarus
 „ quam turpiter erret, dum Imperatoris ad
 „ Gnesnam accessum refert, audiamus. Videns,
 „ inquit, à longè Gnesnam urbem desideratam,
 „ nudis pedibus suppliciter advenit, & ab Episco-
 „ po ejusdem Ungerò venerabiliter susceptus, in
 „ Ecclesiam introducit & ad Christi gratiam,
 „ sibi impetrandam Martyris intercessio profulsis
 „ lachrymis invitatur. Siftamus hic paulisper
 „ stylum, & ex Dithmaro quæramus, cujusnam
 „ Urbis Episcopus, fuit Ungerus? respondebit
 „ X 3 „ ille

„ ille paulo inferius, hunc Posnaniensem Episco-
 „ pum fuisse; cur igitur Gnesnæ illum adscribit,
 „ cum tum Radinum Divi Adalberti germanum
 „ fratrem Archiepiscop. Gnesna habuerit? Ser-
 „ es veræ Historiæ ita habet: Boleslaum Princi-
 „ pem, Advenienti Ottoni Romanorum Impera-
 „ tori Cognato suo, Posnaniam usque obviam
 „ ivisse, ibi Ottonem & à Principe, & ab Ungero
 „ Episcopo Posnaniensi honorificè exceptum,
 „ tantam venerationem sepulchro Divi Adalber-
 „ ti habuisse, ut per septem germanica milliaria
 „ (tot enim Gnesna Posnaniâ distat) viis panno-
 „ jussu Boleslai, constratis, tantum itineris spati-
 „ um nudis pedibus confecerit. Sed pergit de-
 „ inde Dithmarus. Nec mora, fecit ibi Archi-
 „ episcopatum, ut spero legitimè sine consensu
 „ tamen Præfati Præsulis, cujus Diocæsi omnis
 „ hæc Regio subjecta est, committens eundem
 „ prædicti Martyris fratri Kadimo (Radinum re-
 „ ctius dixisset) eiq; subjiçiens Reinbernum San-
 „ ctæ Cholbergiensis Ecclesiæ Episcopum, Poppo-
 „ nem Cracuenssem Johannem Vujoteslaensem,
 „ Ungero Posnaniensi excepto. Factoq; ibi altari
 „ Sanctas in eo honorificè reliquias condidit. So-
 „ mniare videtur, nescio quas tricas, iste bonus
 „ & de re sibi ignorâ textit fabulâ, dum & Archi-
 „ episcopû & aliquot Episcopos, corruptis, & in Po-
 „ loniâ vix auditis nominibus, ab Ottone nobis da-
 „ tos temerè fingit, quos & plures alios, Summi
 „ Pontificii Johannis decimi tertii auctoritate cõ-
 „ stitutos jam dudû habuimus. *Hactenus Lubiencki*
 Fate-

Fatetur etiam Curæus, Scriptor Germanus, sub Miczeslao I. jam fundatum Episcopatum verbis sequi. *Magna liberalitate Principis, constituta sunt decem Collegia in Polonia, ex quibus Gnesnensi præfecerunt Achi Episcopum, qui esset præcipuus Gubernator Ministerii in toto regno pag. 31.* Saxonici Scriptores Dithmari adulatione, (qua ab Ottone legitime id factum scribit) non contenti dissensum suum sequentibus rationibus illustrant. Hanc ergo urbem (Gnesnam) devotus Imperator occurrente sibi loci Episcopo nudis pedibus intravit, & post lachrymosam ad S. Adelbertum Orationem nova illum institutione, id est Archiepiscopatus in eodem loco fundatione, sed non legitima, honoravit. Nam tota hæc provincia unius Posnaniensis Episcopi erat parochia & ipsa cum omnibus futuro tempore illic fundatis Episcopatibus auctoritate Primi Ottonis Imperatoris & Pontificum Apostolicæ sedis, Metropolitano Magdaburgensi Archiepiscopatui fuerat subjecta. Hanc ergo sine utrorumq. Episcoporum consensu, iste Imperator in quinque dividens Episcopatus, in ipsa Urbe Gvezi Gaudentium beati Adelberti germanum consecrari Archiepiscopum fecit eiq. tres alios Episcopos in tribus locis id est Slatcholberg/ Cractowe/ Wortislawe ordinatos subjecit. Posnaniensem vero Episcopum non assentientem priori suo juri & Magdaburgensis Archiepiscopi subjectioni reliquit. Autor Chronic. Magdeb. p. 280. in med. Fabric. de Orig. Sax. L. 2. pag. 229. In eo verò summus error latet quod Magdeburgico Archiepiscopo Posnaniensem & omnes in Polonia Episcopatus subjiciat.

Audia-

Audiamus hic Historiæ Ecclesiasticæ Slavicæ Commentatores fide dignissimos, quibus principalis in argumento hoc digne deducendo cura fuit ac industria. Refert enim Adamus Bremensis, quinam Episcopatus in Slaviâ Magdeburgensi fuerint subiecti *L. 2. c. 7. & 8. his verbis: Ipso tempore Magnus Otto subjugatis, Christianæq; fidei copulatis Slavorum gentibus inclytam urbem Magdeburg super ripas Albiæ fluminis condidit, quam Slavis Metropolin statuens, Adalbertum Summe Sanctitatis Virum ibidem consecrari fecit ArchiEpiscopum. Is primus in Magdeburg ordinatus XII. annis strenuè pontificatum administravit, multosq; Slavorum populos predicando convertit. Cujus ordinatio facta est anno Imperatoris & nostri Episcopi XXXV. & sunt post ordinationem Ansgarii CXXXIII. Magdeburgensi autem ArchiEpiscopatu subiecta est tota Slavonia usq; ad Penem fluvium. Episcopatus suffraganei quinq; quorum Mersburg, & Licia super Salam flumen condita, Misna vero super Altiam, Brandenburg & Havelberg interius vadunt. Sextus Episcopatus Slavoniæ est Aldinburg, quem quia nobis vicinior est, Imperator Hamburgensi ArchiEpiscopatu subjecit; ibiq; Archiepiscopus noster Edwardum primum ordinavit Episcopum, quem latine dicimus Evagrium. Helmold. *L. 1. c. XI.* Nulla Polonicorum Ecclesiarum, apud ipsos Polonici nominis non ignaros, mentio. Imo terminus jurisdictionis ArchiEpiscopatus Magdeburgensis, qui ponitur *Penis* fluvius, in mare barbarum currens, ut loquitur Bremensis, sufficienter innuit, in Poloniam*

NUNQUAM TRIBUTARIA. 156

nia in jurisdictionem Ecclesiasticam Archiepiscopo Magdeb. nullam fuisse. *Penem* enim s. *Panem* dictum, fluvium esse Pomeraniz & in mare Balthicum, quod Bremensi dictum barbarum, se exonerare, vel ex ipsis Geographicæ Eruditionis rudimentis constat. Nec etiam à Successoribus Ottonis Gnesnensem Archiepiscopatum Magdeburgensi unquam subjectum fuisse, memorant dicti Auctores, quibus tamen præcipuum in enarrandis omnibus Ecclesiarum Slavicarum incrementis & decrementis fuit studium.

§. XIII.

Henrico II. Imperatori & Boleslao Polono idem aut non longè à se invicem distans vitæ supremus terminus fuisse refertur, Annus nimirum 1025. In Imperio Rom. Conradus II. In Poloniz vero Principatu Mifisco II. successorum seriem Imperantium ornant. Novum hinc Athletam sistit Conringius, Wipponem Conradi scriptorem Coævum: Ita enim iste: Eodem anno, quem supra notavimus, Bolislaus Slavigena Dux Polonorum insignia regalia & regium nomen in injuriam Regis Conradi sibi aptavit, cujus temeritatem cita Mors exinanivit. Filius autem ejus Mifisco similiter rebellis Fratrem suum Ottonem, quoniam Regis partibus favebat, in Ruhhiam Provinciam pepulit. Qualiter verò ejusdem Mificonis protervitatem & cujusdam Udalrici Ducis Bohemiz perfidiam

*Conradus II.
& Mifisco II.
succedunt:
An hic ab
illo subactus
queritur.*

*Affirmans
Wippo.*

Y
„Conra-

„ Conradus postea comperceret, in loco suo di-
 „ cam: pag. 43 I. *Nec multo post ait.* Dum Odo
 „ Comes hæc in Burgundia faceret, Cunradus
 „ Imperator in Sclavoniâ cum armis fuerat. Quæ
 „ ibi ageret, vel qualiter postea Odonem repu-
 „ lisset de Burgundia, consequenter dicam. Su-
 „ pra dictus Boleslaus Dux Polanorum mortuus,
 „ reliquit duos filios, Misiconem & Ottonem.
 „ Misico, dum fratrem suum Ottonem persequere-
 „ tur, expulerat eum in Russiam. Dum ibi ali-
 „ quantum tempus miserabiliter viveret, cœpit
 „ rogare gratiam Imperatoris Conradi, ut ipso
 „ Imperante & juvante restitueretur Patriæ suæ.
 „ Quod dum Imperator facere vellet, decrevit,
 „ ut ipse cum copiis ex unâ parte, ex alterâ frater
 „ Otto Misiconem aggredierentur. Hunc impe-
 „ tum Misico ferre non valens, fugit in Bohemi-
 „ am ad Udalricum Ducem, cui tunc temporis
 „ Imperator iratus fuerat. Sed ille, ut sic placaret
 „ Imperatorem, voluit sibi reddere Misiconem:
 „ quod pactum sceleratum renuit Cœsar, dicens,
 „ se nolle inimicum emere ab inimico. Otto
 „ restitutus Patriæ, & Dux factus à Cœsare, dum
 „ post aliquod tempus minus cautè ageret, à quo-
 „ dam familiari clam interfectus est. Tunc Mi-
 „ sico omnibus modis quærebat gratiam Impe-
 „ ratoris. Cœsar misericordiâ motus dedit sibi
 „ veniam, & divisâ provinciâ Bolanorum in tres
 „ partes, Misiconem fecit Tetrarcham: reliquas
 „ duas duobus aliis commendavit: sic imminutâ
 „ potestate minor facta est temeritas. Defuncto
 „ Misicone, Casimirus filius ejus fideliter serviebat
 „ huc

NUNQUAM TRIBUTARIA. 158

„ huc usque Imperatoribus nostris. pag. 438.
 Addamus illi Godofredum Witterbiensem, nu-
 mero ita aucturi adversarum partium agmen. *Godofredus*
 „ In principio regni sui Dux Polonorum Boles- *Vierbicusis.*
 „ laus, quem Prædecessor suus Henricus noviter
 „ regno subjiceret, per se ipsum rex revocari in-
 „ tendit, & ab Imperio dividi omnino proponit;
 „ qui cum morte propositum prævenisset, Misi-
 „ conem filium suum, Successorem relinquit.
 „ Ille dum patrem imitari cogitat, & insuper
 „ fratrem suum Othonem à patria expulisset:
 „ Rex tam expulsus ejus fratrem in patriam re-
 „ ducturus, quam de Contumaciâ Misiconis se
 „ & regnum vindicaturus, in Poloniam transit.
 „ Misico cum non posset resistere, ad Ulricum
 „ Bœmorum Ducem qui etiam tunc hostis Im-
 „ perii erat, confugit. Quem cum Ulricus regi
 „ reddere, & per hoc in gratiam cogitasset redi-
 „ re, Rex cum sub perfidia illiusmodi recipere
 „ contempsit. Misico autem accepto à Rege Du-
 „ caru Poloniæ, coronam, quam pater ejus sibi
 „ imponere contra imperium cogitaverat, Con-
 „ rado resignavit, seq; ditioni suæ supposuit. Ipse
 „ verò Misico post hæc à suo armigero occisus est.
 „ Ab illo tempore Provincia Polonorum imperio
 „ nostro solvit tributum. *Chronic. parte 17. p.*
 485. *Conf. Otto Frisingensis. L. 6. c. 28.* Sequitur
 eos pro more suo *Mutius*, omnè arripiens occa-
 sionè ampliandæ, etiam cum injuriâ aliarum gen- *Mutius alii-*
 tionum Imperii Rom. gloriæ. lib. 14. p. 111. idem *que.*
 tradit *Aventinus L. 5. Bojor. p. 649.* Verùm &
 hunc

*Refutatur
à Cromero
& aliis scri-
ptoribus Po-
lonicis,*

hunc nodum Gordium dissecuit Cromerus.
 „ Dum Longè, *inquit*, aberrasse à verò videntur.
 „ Nam neque Conradus imperium vivente Bo-
 „ leslao adeptus est; neque Boleslaus præter
 „ Miecleslaum sive Mesconem alium filium habu-
 „ it: neque diadema regium ille ipse Boleslaus
 „ temerè usurpavit, sed ab Ottone Tertio Impe-
 „ ratore ultrò oblatum accepit, atque posteris re-
 „ liquit: neque Conradus, compluribus alijs ex-
 „ ternis pariter ac civilibus bellis distentus, oti-
 „ um ad prosequendos bello Polonos habuit: ne-
 „ que verò Polonos Principes cuiquam omnino
 „ Imperatori Romano unquam tributarios fuis-
 „ se, istive justioribus & fide dignis testimonijs
 „ aut argumentis docere possunt. Sed cùm par-
 „ tem aliquam Poloniæ Germani, ut superius me-
 „ minimus, seu per deditionem, seu vi cœpissent
 „ Universam se Poloniam subjugasse jactarunt.
 „ Hoc unus aliquis ab alijs auditum, vel ne audi-
 „ tum quidem fortassis, postea literis mandavit,
 „ & cœteri secuti sunt. *Gallus* quidem, qui non
 „ ita multò post hæc tempora Boleslai Tertii &
 „ superiorum regum Poloniæ res gestas tribus
 „ libris complexus est, nullam neque de fratre
 „ Meficonis, neque de ullâ Conradi hujus Impe-
 „ ratoris expeditione in Poloniam facit memori-
 „ am, ac ne Lambertus quidè Schaffnaburgensis,
 „ aut Hermannus Contractus, quamvis propin-
 „ quiores etiam illis temporibus, nec indiligen-
 „ tes eorum, quæ ad gloriam Germanicæ natio-
 „ nis pertinebant. Hermannus quidem Luiticos,
 „ quos

„ quos eosdem Vilfos à Crantio vocari video,
 „ Slavos scilicet, citra & ultra Panim fluvium ha-
 „ bitantes, non præterit, quos cum Urbinam
 „ Castellum in Confinio Saxoniz interceptissent,
 „ à Conrado devictos & vectigales factos esse me-
 „ morat. lib. 3. de Rebus Pol. pag. 67. Subscri-
 „ bit Cromero Sarnitius *lib. 6. p. 227.* Quæ quidem
 tam clara & perspicua sunt, ut nullo Interprete
 opus habeant; Non inutilem tamen me præsti-
 turum operam spero, si redactis in ordinem ar-
 gumentis à Cromero deductis, novisque superad-
 ditis, ipsum Wipponem & ejus Assèclas igno-
 rantiz in rebus exteris convictos ad nostras par-
 tes pertraxerimus. Vult quippe *Wippo, Misico-*
nem Polonum habuisse *fratrem Ottonem* ap-
 pellatum, cum quo de regno controversia inter-
 cesit. Unde belli causa orta. Verùm fratrem illi
Ottonis nomine insignitum unquam fuisse, nec
 patriis nec Bohemicis aut aliis exteris monumen-
 tis fide dignioribus demonstrari potest. *Dithma-*
rus enim Wipponis ætate superior tradit, Misiconi
 nostro fratrem non *Ottonem* sed *Dombremirum* ab
 Avo lineæ Maternæ (de cujus Genealogiâ præ-
 sens ventilatur controversia.) ita dictum fuisse
lib. 4. pag. 91. Ast *Otto*, eodem teste *Dithmaro*,
Oddæ Uxoris Boleslai (qui Pater Misiconis erat)
 frater fuit. Imposuit fortè legenti *Dithmarum*
Wipponi hæc relatio: *Transactis 4. diebus Oddæ*
Ekkikardi Marchionis filia à Boleslao diu jam desi-
derata & per filium suimet Ottonem hunc vocata

*Argumenta
 in Ordinem
 redacta &
 nova super
 addita. Re-
 fus.*

(1) *Misico-*
ni Polono
 nullus frater
Otto dictus
 fuit cum
 quos *lis in-*
tercesit.

(2.) à con-
 erad: idem
 Otto & fili-
 us Boleslai
 & uxoris
 Boleslai fra-
 ter fuerit ne-
 cesse est.

Zizam venit, *Lib. 8. initio p. 232.* Verba, *sui met fi-
 lium*, non ad *Boleslaum* sed *Ekikardum* referenda,
 aded ut *Otto* non illius sed istius filius habendus
 sit. Nec nos moratur barbaries loquendi, *sui-
 met filium*, quæ tum temporis Germanismum
 sapiens maximè invaluit. Fabricius ergo eun-
 dem *Ottonem* disertis verbis fratrem *Oddæ* appel-
 lat, *lib. 2. Originum Sax. p. 310. ad annum 1019.* Qui
 poterit idem esse frater *Misiconis* filii *Boleslai*?
 Sanè res hæc rationi ita adversa est, ut fabulam
 sapiant anilem *Wipponis* narrata. Meretur por-
 rò virgulam prætoriam *Wippo*, dum eadem *Con-*

(3.) Errat
 Wippo in
 male locatâ
 temporis ra-
 tione.

radi Salici ætati immiscet, quæ *Dithmarus* testis
 antiquior in tempora *Henrici II.* collocat. Narrat
 enim *Dithmarus Misiconem* hunc ad *Olthericum*
 (idem qui *Uldaricus*) Bohemum transiisse, fir-
 mandî foederis ergò, contra Imperatorem *Henri-
 cum II.* sed captum à infido Bohemo Impera-
 toris clementiâ liberatum fuisse pag. 189. De *Ot-*
tone verò idem *Dithmarus* seqq. *Hodo (seu Otto)*
Marchio ab Imperatore missus contra Misiconem à
suis longè digressus, cum hostes solus fugientes inse-
queretur, sagitta per caput immissa primo oculum
& post vitam perdidit. lib. 7. pag. 193. Sequitur
 eum Fabricius *lib. 2. pag. 203.* Quâ fronte jam
Wippo eundem Ottonem, cum minus cautè ageret

(4.) Coævus
 Scriptores si-
 leant.

clam intersectum, Misiconis fratrem fuisse affirmat
 re ausus sit, ingenui lectoris iudicium esto. Cœ-
 terùm *Scotus Conrado coævus*, ut ipse fateretur, nul-
 lam expeditionis in Poloniam facit mentionem.
 Reliqui Historiæ Slavicæ Compilatores mitiùs senti-
 unt

tiunt; nec ex illorum annalibus jactura libertatis
 Poloniæ metuenda. Ita enim *Abbas Stadenſis*:
Conradus Imperator Polanos & Regem eorum Miſun- (5.) *reliqui*
gum magnâ cum virtute perdomuit, & auxiliatores non subje-
ejus Bohemos, cæterosve Slavorum Populos sub tri- *Etum ſed re-*
butum miſit, ad annum 1027. pag. 116. Iſdem ver- *preſſum Mi-*
 bis rem geſtam deſcriptam habet *Adam Bremen-* *ſiconem, irra-*
ſit lib. 2. cap. 30. Gobelini Perſonæ verò relatio *duni.*
 verbis, non ſenſu differt, *Conradus*, ait, *Miſaco-*
nem Ducem Poloniæ partes Orientales vaſtantiem ſub-
egit anno regni ſui 7. atate 6. cap. 53. pag. 260. Ex
 iſtis itaque Authoribus id cum *Bangerto* conclu-
 dere liceat, *Miſiconem* quidē tanquam Slavorū,
 qui *Luticii* dicuntur *ſocium*, ab Imperatore repres-
 ſum, ſed non tributarium factum; verū *Lutitios*
 jam antea Imperatori ſubjectos, in pœnam rebel-
 lionis, aucto Tributi onere mulctatos fuiſſe. in (6.) *nec ideo*
Comment. ad Helmoldum lib. 1. cap. 19. pag. 58. *tributarius*
 Jam verò jure Gentium docemur; abſolutò bel- *dicendus, eſt*
 llo, ſi ob auxilia ſuppeditata *Miſico* jure libertatis *ſocii tribu-*
 privandus eſſet, expreſſis pactis vel novâ indiçtio- *tarii facti*
 ne ad Arma *Miſiconi* inferenda, eundemque vi *ſuerint.*
 armorum opprimendum opus fuiſſe, demon-
 ſtrante id *Grotio lib. 1. cap. 3. theſi 5. num. 4. & lib.*
3. cap. 3. theſi 10. Silent verò *Annales* eundem,
 finitò bello auxiliari, ab Imperatore laceſſitum vel
 etiam ſubactum eſſe. Tandem ad Bohemorum
 cū Patriis *Scriptoribus* convenientem nos conferamus
 Relationem, non iniquam, nec planè re-
 jiciendam. Teſtantur utrique, *Miſiconem* hunc
 Principem hebetem ac tardum, per ſegnitiem ac
 igna-

ignaviam, regiones Vandalicas à Majoribus suis virtute ac industriâ partas turpiter amississe, ut refert *Dubravius lib. 7. p. 59.* *Jordanus in Notis ad dictum locum lit. e,* è Polonicis Scriptoribus *Cro-*

(7.) *Vanda-* *merus L. 3. p. 67. Sarnitius lib. 6. p. 227. & alii.* Conve-
licas regio- nit *Crantius* eodem sensu, iisdemque ferè verbis
nes quasdam Misiconis Poloni infelicitatem, non tamen cum
non vero Po- amissione libertatis Regni, conjunctam expri-
loniam ami- mens *lib. 2. Vandal. cap. 36. circa finem.*
sisse dicendus
Misco.

§. XIV.

Falsa itaq; sunt, quæ de bellis & Crudelitate Misiconis II. Hominis ignavi & timidi referunt adversæ causæ Patroni. E. *Novo quodam conjectura argumento* sine jacturâ Veritatis concludere nobis liceat; *alium fortè Misiconem regionis Slavica Principè*

(8.) *Novâ* *conjectura* *fuisse.* Memorat enim *Helmoldus* illa ætate *Bi-*
jam concludi *lungo* (qui alias etiam Boleslaus dicitur) Regi
ur: nempe Obotritarum tres fuisse filios *Miezslawm, Naco-*
Misiconem *nem,* (qui idem qui Otto) & *Sedrich;* vel etiam,
non Polonâ si id admittere velis, ejus Pronepotes *Udonem,*
sed Principè (idem is qui Otto) *Gneum & Anatrock.* Fieri ita-
quendam O- que potuit Regni Obotritarum divisio in tres
botritarum partes, sive propriâ voluntate, sive ex decreto
ab Imperato- Imperatoris. Refert etiam idem *Helmoldus* *Udo-*
re tribunari- *um factu.* *nem* improvisè à quodam Saxonum Transfugâ
 confossum fuisse. *lib. 1. cap. 15. & 19.* Ex hac itaque
 Nominum similitudine, ex tam convenienti
 Temporis ratione, ex justo liberorum Bilungi vel
 Pronepotum numero, ex factâ inter illos Principatus
 divisione, ex ipsâ Udonis violentâ morte,
 quid vetat Jonstonis amplecti conjecturam. Ita
 enim

enim ille, *Vandalis* (iidem qui nobis *Slavi* dicuntur) illatum bellum, quod *Misco*, qui ineptè cum *Miescone* *Polonia* Rege confunditur, fratrem suum *Otonem* ditione exuisset, qui ad Imperatorem confugit. Vastati inter *Salam* & *Albim* à *Miescone* plures quàm centum pagi, abducta *XV M.* hominum, *Cunradus* absque ulla gentis injuria reduxit *Otonem*, & *Miesconi*, in *Augustias* redacto & petenti pax concessa eà lege, ut abductos homines & prædam restitueret. P.4. L.3. p.272.

S Armaticam *SCHRADERE* cupis defendere Gentem,
 Dum nescire jugum *SCEPTRA POLONA* probas,
 Non ferro pugnas, non igne volente lacesis,
 Ore sed exculto bella diserta moves.
 Exoptent alii *Castris* insistere *Martis*
 Tu cupis & *Patria* Miles, & esse *Decus*.

Præstantissimo Dno. Respondenti Gente & mente
 florentissimo Juveni, Auditori industrio
 ac modesto applaudit

J. SCHULTZ, DISP. PRÆSES.

Quod memor observas *Cari* vestigia *PATRIS*,
 Gratulor, ô *Pulchræ* Digna Propago *Domus*;
 Sed doleo, ô langoque exhaurio lumina fletu,
 Tam subitò Tanto quòd *GENITORE* cares.
 Tam subitò labat *Alta Domus*, tot fulta tropæis!
 Tam subitò *Patria* Gloria Tanta cadit!

Z

Tam

Tam subito Clarum deplorat *Curia Sidus!*
Tam subito blandum *Thespia turba Patrem!*
Nos quoque Patronum! quem pubescenribus annis
Aonidum viridis junxerat herba mihi.
Sed bene, quod *Gnatis* reverenter habetur *Imago*,
Indole quem revocant restituntque, PATRIS.
Hoc agis, hoc monstras Tu nunc; dum *Palladis arma*
Post *Fratrem* æquali captus amore vibras.
Maeste animi! Cum *Fratre* quidem bene partibus æquis
Divisæ, *Patriæ* semina *Laudis* habes.
Horum germinibus pulchre viret *Urna PARENTIS*
Quæ nuper *Summi* condidit *Ossa Viri*.
Vivat Is in *Gnatis*. Sic molliter *Ipse* cubabit,
Hi PATRIS in tumulo nobile *Marmor* erunt.

Nobil. Dn. RESPONENTI post Fraternali hebdomadis superioris Disputationem, nunc etiam hastam Palladium vibraturo, gratulatur

CHRISTOPHORUS BEHR,
Eloqu. & Poët. Prof.

Nobilissimo

DN. DANIELI SCHRADERO,

Juniori.

S. P. D.

THEOPH. JUNGIUS.

*Q*ui turbo tot hæc domus familiasq; afflixit, is ita adibus
Vestris incubuit, ut alias quidem percussit, Vestras vero
si dicendum, quod res est, plane evertit. Quæ in parte majorem
tibi lacrymis dolorem incussum esse, certus affirmare ausim.

Nulla

Nulla enim major calamitas, nulla acerbior Fortune vis obtingere
cuiquam potest, quam qua & decus, & tutamen omne secum
rapere videtur. Viduata Consule Curia suum querit Marcellum
Ecclesia Numam, Schola aurelium, Familia Heclorem, & tota de-
niq; Patria suum Octavianum. Sed quaerunt, & tristi, quod con-
tingit fato, cadaveri spem voti inclusam conterrefacti deplorant.
Ast novus mihi quodammodo Sol ex ipsis tenebris oriri videtur,
quo ipso amictus publice Te sistere Luci in animum induxisti. Quod
quidem institutum tanto maiorem meretur laudem, quanto magis
admirationi, Tenec merore, qui tamen maximus ita consecutum
oppressumq; ut in arenam, presentibus summis Patrie Patribus de-
scendere, novasq; jam vires ad consuetum ostendere, haud furis ter-
giferatus. Ego, qui non tantum ex elegantiori studiorum cultura,
sed ex sanguinis etiam nexu impense Te diligo, in laudes Tuas non
excurro, ne aliquam adulatoris notam ipse mihi inuram. Hec unum
est, de quo Te iterum iterumq; monitum velim, ut, cum divina sic mo-
derante gratia, ex sanctissimo quo trinctus es lavacro, par cum beatis-
simo, quem in cinere jam veneraris, Parente, nomen traxeris, pater-
nis etiam Virtutibus ita Te parem geras, ut nunquam animo exci-
dat, qua Virtute, curaq; ac sudore ad tam altum honoris culmen
idem fuerit evehctus. Ita Schraderorum fama ad seros se Nepotes
transfundet. Sua enim semper merces Virtuti constat. Vale
& rem Tuam semper age feliciter. dab. in Museo Aere Christ,
M. D. CXCIII.

Ad Generosum
DOMINUM SCHRADERUM.

In quo Virtus avita & propria paria faciunt.

Dum Patrios cineres Urbs Patria condit & urnas,
Ac duplici extinctum funere Stemma dolet.

Z 2

En

En! nova prælustri surgit de Stirpe SCHRADERI
Progenies, mœstæ Spes rediviva domus.
Fallitur extinctum reputans post fata SCHRADERUM,
In genito vivit, vivit & ipse DEO.

M. MICHAEL Ulmitz, Gedan.

Giubilo Celebre

All' Aplauso

Del Nobilissimo, e Dottissimo Signor

SIGNOR DANIELE SCHRADERO,

Studante, ne l' vna ed Altra Legge Esperto
e parimente Amicomio observantissimo.

1.

HOr che diro del secondo nato *Schradero!*
Figlio del primo ministro del secol nostro
quanto sia bello, e Sauio,
quanto sia Colmo di virtu, e d' ingegno
son grandi i meriti, à Lui cedon La palma
há La Sapienza in volto, e D' Juone L' alma.

2.

Taccio il suo *Genitore*
prodigio delle Leggi, à nium secondo
è noto à tutto il mondo
quant' opro, quanto fé col suo valore
in questo seculo, nune di Danzica fu
e solo glimancaua L' esser divino.

3.

La cui madre tutra via
di sangve nobile, e di virtu sublime
Gloria, ed honor di *Danzica*

di

di beltá, di candor, vasta ed' opime
sol la Celeste *Prusia*
cantar degna é di Lei, etherei carmi.
fondere i bronzi, ed' intagiari marmi.

4.

Schradero glorioso
sequi dal Padre l' *Joune* steccato
Daniel Schradero piu maestro
s' unito al frater suo, sedeua al Lato.
Má *Schradero* virtuoso
di celeste Scienza almondo apparue
Tal che li belli ingegni di lui foron larue.

5.

Da sí alta radice
pullulò, germogliò, *Schradero* il Dotto
che qual altro *Juone*
L' universo à stupor attira, é appella
e se di dir mi lice
al suo *Genitor* emula prole
e di due soli è un sole.

6.

O fortunato *Schradero*
Tesor sí degno à triomfar t' é dato
or fia sempre costante
Ti circondan il Lauro d' *Juone*
sei felice, e beato
nel goderé, e fruir Le dottrine d' *Juone*
il *Principe* delle Leggi.

7.

Doue lascio il fratello
oggi gran *Giurista*
di questa molto nobil *Danzica*

col

col poter nell' ingegno
Doma, è stringe ogni, argomenti
Gloria d' ogni *Giurista*
benehe sia pacifico e sauo
ceder conuien og un à *Schradero*.

8.

O quanti a gl' occhi miei
s' apron di gran virtudi
musa non far saprei
che l' tuo dir non sostien opredi Dei
narra sol di *Schradero* i pregi alteri
non lice per narrare opre men belle
Tacere il Sole, e celebrar le stelle.

9.

Dal oriente fin al occidentale
Grida la fama Gloriosa Tromba
di quel molto perito *Schradero*
tutta la *Prusia* rimbomba
delle solutioni acute
ch' à *Schradero* die
on de *Danzica* n' arse.

10.

Da questa nobil stirpe
la maggior die *Danzica* à noi discese ;
di cui tanto si pregia
Schradero, e du soui *Ani* altiere imprese
da si Sorgente egregia
pregianti i Gigli d' or, *Prusia*, e *Danzica*
Trar l' origine sua, con gloria e vanto.

Dà Don *Giouanni* la *Qualia*,
Maestro delle Linque *Francesc*,
ed *Italiana*.

Co

So bleibet es bey dem ausdrücklichen Ausspruch jenes Poeten /
daß :

Von Tugendhaften Leuten auch Tugendhafte Erben
entsprossen /
ja daß :

Die mächtigen Adler keine feige Tauben zeugen.
Freylich
so ist's !

Wer ersiehet nicht an Dir liebwehrtester Antwortender
einen ziemlichen Abdruck derer Vater- und Vetterlichen
Tugenden !

Dieses einziges unterfangen/
(alles andre zu geschweigen)
kan hievon ein reines Zeugniß abstratten.
Aber Ach !

Eben da mein wehrtester Freund mit so rühmlichen Gedanken
umgeheth :

Das zu keinen Tributem verpflichtete Pohlen-Land aufzuführen
muß er mit grossen Herzens-Schmerzen erfahren :

Daß vorher sein grosser Vetter
Bald darauff sein grosser Vater
den Tribut der Natur bezahlen.

Wie !
Soll ich gratuliren oder condoliren ?

Zwar
Beides befiehet die Schuldigkeit /
Aber

Das Leid überwieget die Freude.
Denn /

Wer wolte so steinern seyn und den Verlust zwener
so klugen Regenten ihm nicht lassen zu Herzen gehen !
Die so wohl Hohe als Niedrige dieser Stadt betrauren

Ja ihnen
vor
unzählbare Meriten/
unzählbaren Dank /
unzählbare Tränen auffopfern.

Ges

Getrost!
Sie sind gestorben aber Ihr Gedächniß lebet.
Kurz:
Ihr Nahme hat sich mit der Ewigkeit vermählt.
Fahre fort
also
und
Laß Deiner Ahnen ruhmwürdige Verrichtungen
auch nach ihrem Ableben in deinem Gemühte leben
und ein Antrieb zu gleichmäßigen beginnen
werden
So wird es Dir zu keiner Zeit an Ehren-Tributen
ermangeln.

Daniel Albrecht Schlieff.

FAVETE Linguis
Sarmatii Orbis Decora
per immensum seculorum decursum
illibata

Novo Vindice
efflorescunt

Hæc
si qua ulla
post gentem rerum Dominam
regere Imperio Populos
digna

Ipsa Jugi impatiens
sub Jugum committere
ac debellare superbos
adsueta,

In-

Intactam cum Imperio Libertatem
conservavit

Una ex paucis,
post hominum memoriam
servitii Seniique expers
in Orbis miraculum perennat:
Tot Heroum quot Virorum

Mater

Invicto animi robore
ac singulari Virtutis exemplo
Barbaricos impetûs
stantibus Christianorum finibus
arceat.

Macte animo

DANIEL SCHRADERE

avitis Patriisque meritis
tua jam nunc additure.

Sic tua superi Cœpta
suspitent

surge in Spem novam
Patrii Orbis Urbisque

Utriusque non degener Civis!

Amico æstimatissimo

L. M. Q. P.

NICOL: GODOF: KECKERBART.

Aa

Ex-

EXcute Veterum
Augustum Sarmatiæ Regnum!
novo gaudes Vindice
non pharetrato sed literato!
instituetur certamen
non armis sed lingvis
non gladiis sed scriptis.

Discute tristitiæ nubila
Inclyta **SCHRADERORUM** Familia!

quæ
hactenus animum tuum quidem presferant
non tamen oppresserunt.

En!

Ex Patris funere
novus renasci videtur Phœnix,
qui

ipso cum sanguine
pariter ac nomine
virtutem induit paternam:
cujus testis oculatus
presens est dies,

quâ

Lumen fatorum inclementiâ extinctum
glicere rursus facis,
dum

Orbem Sarmaticum
Virtute sua nunquam factum fuisse tributarium
virtute tuâ *SchrADERE* ejus-

ejusdem à cunis Candidatus
erudito demonstras Orbi.

Egregium conatum

qui

augurium optatissimum

vorum ardentissimum

jubilum lætissimum

in bonorum omnium excitat animis.

Macte hac virtutis Adoreâ

cum

Virtus Schraderorum nesciat humi repere altum amet
quo fiet

ut Matrem quia deperis

filiam facile quam ambis

Tibi despones gloriam

nam

Patris premens vestigium

ad ejusdem honoris quoque eveheris fastigium
quia

non sine omine.

eodem gaudes nomine

Quod

Schradero suo

Gente ac mente Nobilissimo

cum perenni rerum secundarum incremento

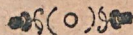
adversarum vero decremento

oto pectore apprecatur

HENRICUS FREDERUS.

Genere ac Virtute Florentissimo Juveni
DN. DANIELI SCHRADERO,
S. D.
DANIEL BONAVENTURA DILLGER.

Cum magnæ felicitatis pars sit, claris natalibus or-
tū esse; majoris, domestica virtute ad famam
eniti: Tum quidem utroque nomine felix dicendus
es, quod & Amplissimo Parenti ortum debes, & eam
vitæ rationem sequeris, qua te propria virtus olim e-
vehat. Nimirum, ut unioni auro incluso potius de-
fertur pretium; ita si ad dignitatem sanguinis virtus
accedat, hoc promptius omnium ora virtusque in se
convertit. Id verò testatum jam is, SCHRADERE,
dum elegantiam ingenii à Parentibus traducem, ac
subindè politoribus literis excultam, in medium
profers: quo facis, ut procerum favorem Tibi con-
cilies, simul laudem & decus à doctis reportes. Ma-
giste hoc conatu, integerrimo satis, & fortuna tua di-
gno: quo eximie quidem ostendis, quantum spei
prælagias nobis; tum quam feliciter B. Parentis (cu-
jus obitum dolent maximi, medii, infimi) vestigia
presurus sis olim, cujus Virtutum ut ex asse hæres
audias, precor optoque. Gedani, A. O. R.
M D C LXXXIII. d. Septembr.

00 A 6454

ULB Halle

3

002 935 880

sb.

Vb. 17

9

R. D. B. V.
UTATIONIS
DE
O N I A
UNQUAM
UTARIA,
CTIO V.
QUAM
E DIVINI NUMINIS
GRATIA,
IN
ANENSIVM ATHENÆO,
ÆSIDE
NE SCHULTZIO,
HISTOR. PROFESS. ORDIN.
ATHENÆI INSPECTORE,
PRÆCEPTORE SUO
cultu atatem prosequendô,
ORIO MAXIMO,
S MATUTINIS,
emb. A. R. S. M DC XCIII.
m Examine submittit publicè
SCHRADER,
lanensis.
DAVIDIS FRIDERICI RHETII.

